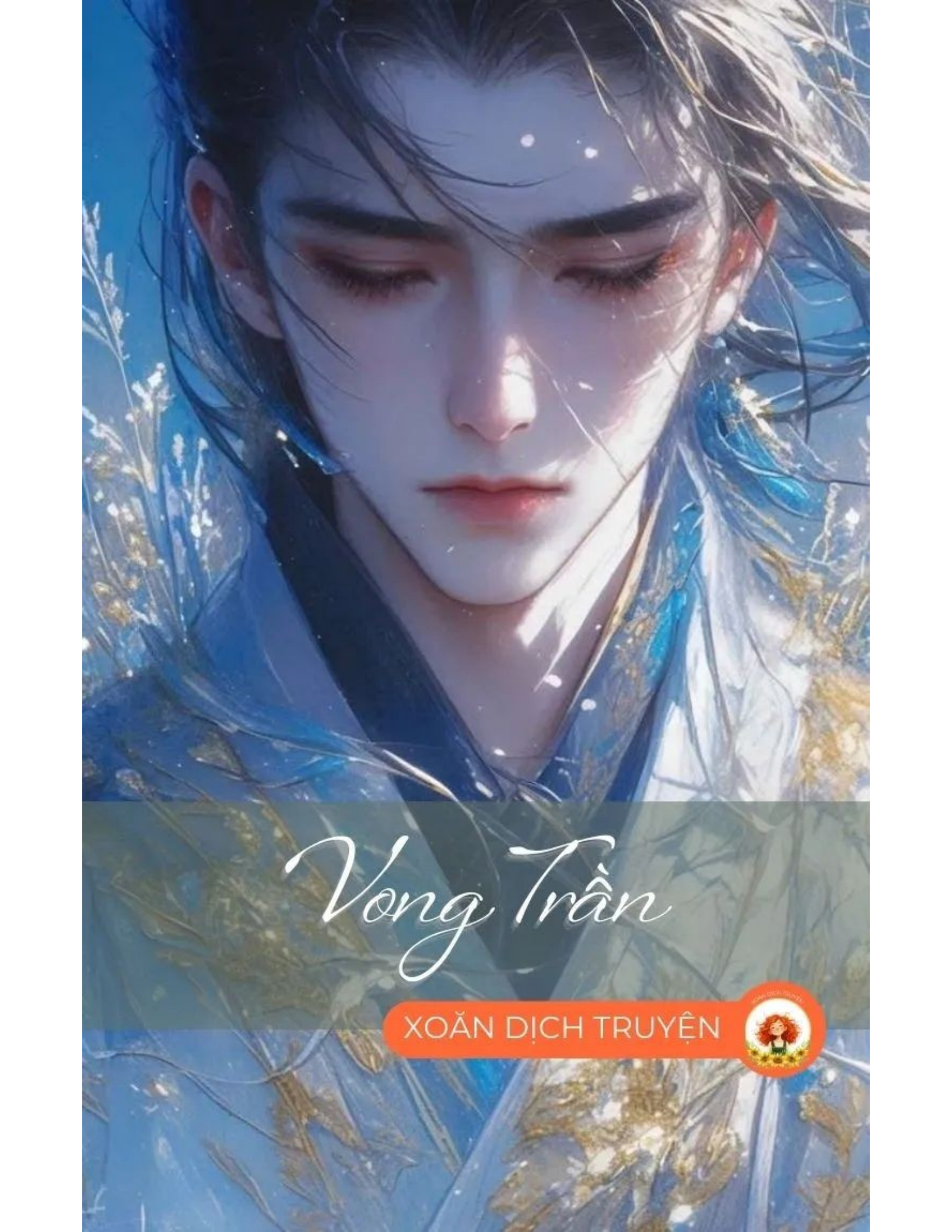

Vong Trần

XOĂN DỊCH TRUYỆN

Vong Trần - Bất Vong Xuyên

Bất Vong Xuyên

DTV EBOOK

Tiên Hiệp, Xuyên Không, Cổ Đại, Khác, Hệ Thống

(Văn án)

Ta xuyên sách, trở thành một nhân vật không tên, chỉ là một người qua đường. Hệ thống lại yêu cầu ta đi công lược nam phụ trong nguyên tác – Tần Lạc Trần, một chiến thần lạnh lùng nổi danh với tình yêu say đắm, khiến biết bao độc giả cảm động.

Nhìn vào gương, ta chỉ thấy khuôn mặt tầm thường, chẳng có chút gì nổi bật. Chán nản ta nói:

"Thôi, ai thích công lược thì công lược, ta không có hứng."

Người ta xuyên sách, hoặc là dung mạo khuynh thành, hoặc là tài năng tuyệt đỉnh, hoặc chí ít cũng có lòng yêu mến đối tượng. Còn ta? Không có gì cả, sao mà tranh với nữ chính? Ta vốn chỉ định sống ẩn dật nơi núi rừng, đợi thời hạn kết thúc thì bị xóa cũng được.

Nhưng không ngờ, một ngày kia, hệ thống lại vút nam phụ đến ngay trước cửa. Nó lắc đầu bất mãn, bảo:

"Chẳng phải chỉ vì sợ hấn chê người xấu sao? Để ta làm hấn mù là được chứ gì."

Ta: "..."

Thế rồi, ta chăm sóc cho vết thương của hắn, cùng nhau sớm tối bên nhau, không màng đôi mắt của hắn có thể gây ra bất tiện. Trong những đêm giông bão, hắn lần mò lên giường, ôm lấy ta đang run rẩy vì sợ hãi.

Ta phải thừa nhận, lòng ta đã có hắn.

Nhưng rồi một ngày nọ, nữ chính tuyệt sắc kia đã tìm đến. Chỉ thoáng nhìn, ta liền hiểu vì sao hắn luôn khắc khoải nhớ mong nàng. Nàng thật đẹp.

Đôi mắt đỏ hoe, nàng nghẹn ngào, giọng nói nghe mà lòng người cũng chua xót:

"Sư huynh, về nhà cùng muội đi."

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22 \(Hoàn chính văn\)](#)
- [Chương 23: Ngoại truyện: HỆ THỐNG \(Hoàn toàn văn\)](#)

Chương 1: Chương 1

01

Ta xuyên vào một quyển tiên hiệp ta từng đọc hồi cấp ba.

Vậy mà sau khi xuyên sách, ta vẫn chẳng có thân phận gì, diện mạo cũng không đổi, chỉ là một nhân vật qua đường, chẳng hề liên quan gì đến tuyến truyện chính.

Như bao người xuyên vào sách khác, ta cũng được cấp một hệ thống. Ngay ngày đầu tiên, nó đã giao nhiệm vụ cho ta – công lược Tần Lạc Trần, người sẽ trở thành chiến thần của thiên giới.

Trời ạ! Chính là Tần Lạc Trần, người si tình đến mức chẳng ai kéo lại được, cuối cùng hy sinh nơi sa trường để bảo vệ tam giới trong yên bình ấy sao?

Ta nhìn vào gương, trong đó phản chiếu khuôn mặt của ta, một gương mặt hết sức bình thường.

Để ta với bộ mặt này đi quyến rũ chiến thần á? Cái hệ thống này nghĩ gì vậy!

“Thích thì cứ tự mà công lược, ta thì không.” Ta lười nhác nói.

Hệ thống cuống lên: “Hết thời gian mà không hoàn thành nhiệm vụ, ngươi sẽ bị xóa sổ.” Nó ngừng lại một chút rồi bổ sung, “Và cũng sẽ c.h.ế.t ngoài đời thực.”

“Ồ, vậy thì sao?” Ta thản nhiên phẩy tay.

Hệ thống: “...”

Trước khi xuyên vào sách, ta là một cô nhi.

Trong cô nhi viện chẳng ai muốn nhận nuôi, nhờ quỹ từ thiện mà sống lay lắt đến lớn, lên cấp hai còn bị chê xấu vì không biết làm đẹp.

Tiền học thì vay mượn khắp nơi, thi đỗ một trường bình thường, tốt nghiệp xong đi làm bị chèn ép. Rồi một hôm tan ca

về muộn, ta bị một tên biến thái theo dõi, trong lúc vật lộn thì bị hấn đ.â.m một nhát và xuyên vào đây.

Không người thân, không nơi nương tựa, chẳng còn lý tưởng gì, sống cũng chẳng còn ý nghĩa.

Ta múc một bát cháo từ nồi, húp một miếng, mùi vị cũng ổn.

Nếu còn lại chút thời gian, ở ẩn trong căn nhà nhỏ tồi tàn này cũng không phải không thể.

“Chuyện tình cảm là thứ không thể ép buộc, ta càng không làm nổi cái trò đi cầu xin tình yêu. Người chọn sai người rồi.”

02

Hệ thống lầu bầu rồi bỏ đi.

Tưởng rằng cuối cùng cũng có thể yên ổn, nào ngờ nó lại tự tiện gửi đến cho ta một “món quà lớn.”

Đêm ấy lẽ ra ta đang ngủ yên giấc thì bầu trời bỗng rền vang mấy tiếng sấm.

Tia chớp xuyên qua cửa sổ, sáng lên rồi tắt đi, khiến căn nhà nhỏ của ta trông như một cảnh tượng đầy ma quái.

Ta vốn sợ sấm chớp từ nhỏ, bèn cuộn mình trong chăn mà run cầm cập.

Hệ thống gào lên trong đầu ta: “Trốn làm gì? Mau ra ngoài đi!”

Ta hốt hoảng, lắp bắp nói: “Người...người điên à? Nửa đêm sấm chớp ùng ùng mà còn bảo ra ngoài!”

Hệ thống phun nước bọt: “Người không ra thì ai đi cứu Tần Lạc Trần? Người biết ta tốn bao nhiêu điểm mới đưa được hắc đến trước cửa nhà người không? Mau lòi hòi vào đi!”

“Cái gì?” Nghe xong câu ấy, hồn vía ta như bay mất một nửa, ta lập tức bật dậy.

“Người đưa người đến trước cửa nhà ta rồi?”

Vừa dứt lời thì một tiếng sấm vang lên như muốn xé nát không gian, khiến ta nhảy dựng lên rồi lại vội chui vào chăn.

Lần này sấm vang trời dậy đất, xung quanh cuối cùng cũng chìm vào tĩnh lặng.

Ta mờ hồi đầm ãa trong chăn, bỗng nghe ngoài cửa có một tiếng “bịch,” giống như thứ gì đó đập mạnh vào cửa nhà ta.

“Người ở ngoài rồi đấy, người tính sao đây, cứu hay không cứu?”

Giọng nói đáng ghét của hệ thống lại vang lên trong đầu.

Ta nằm trên giường chần chờ một hồi rồi cũng mò mẫm đứng dậy.

Theo thời gian này, có lẽ tông môn của Tần Lạc Trần đã bị diệt môn.

Khi đó chỉ còn hãn và nữ chính đồng môn sống sót thoát khỏi biển máu.

Để bảo vệ nữ chính, hắn đã dẫn dụ địch, và từ đó hai người chia cách.

Sau đó cả hai đều phi thăng, lại tái ngộ ở thiên giới.

Xem cách sấm sét tối nay thì hắn là thiên kiếp của hắn.

Vừa mở cửa, một mùi m.á.u tanh lập tức xộc vào mũi, ta cúi đầu, thấy vị chiến thần đó đang nằm trước mặt.

Chương 2: Chương 2

03

Y phục trắng tinh đã nhuốm đầy máu, m.á.u vẫn còn rỉ ra từ miệng, trông như thể hần sắp c.h.ế.t ngay tức khắc.

Hần không phải nam chính, chẳng có hào quang bảo vệ, ta sợ hần c.h.ế.t thật trước cửa nhà, vội vàng dốc hết sức kéo hần vào trong nhà.

Ngoài trời bắt đầu đổ mưa, ta đóng cửa lại rồi đội mưa chạy đi gọi đại phu.

Lão đại phu của tiệm thuốc này là người quen duy nhất ta gặp được sau khi xuyên vào.

Lúc mới tới đây, không hợp khí hậu, ta bị sốt cao và ngất đi. Ta là người hay ngất, và ngất ngay trước cửa tiệm thuốc.

Được cứu tỉnh, ta mở mắt nhìn lão đại phu, gian nan nói ba chữ:
“Ta không có tiền.”

Vậy là ta lại bị buộc phải lao động, ở lại tiệm thuốc làm công, thỉnh thoảng lên núi hái thuốc.

Lão đại phu bị ta kéo đến nửa đêm, đầy vẻ oán trách, lăm bắm càu nhàu, nhưng vừa thấy Tần Lạc Trần sống dở c.h.ế.t dở, lập tức trở nên nghiêm túc.

Hai chúng ta tắt bật hơn nửa canh giờ mới xử lý xong vết thương đầy m.á.u của hắn. Lão đại phu khâu lại vết thương rồi đắp thuốc, nét mặt trầm trọng hiếm thấy.

“Sống được hay không, đành xem vào phúc phận hắn.”

Dù vậy, hắn rút cuộc cũng là chiến thần, không dễ dàng c.h.ế.t như thế đâu.

Đến ngày thứ ba thay thuốc cho Tần Lạc Trần, hắn rút cuộc cũng tỉnh lại.

Nhưng ánh mắt hắn đại ra nhìn về phía trước, con ngươi sâu thẳm lúc này lại không có tiêu điểm.

Ta nhìn khuôn mặt hắn, gần như thất thần.

Người với gương mặt tuấn tú ấy cuối cùng cũng mở miệng, giọng trầm thấp mang chút khàn khàn:

“Xin hỏi, đây là đâu? Sao lại không thắp đèn?”

04

Hệ thống đã khiến Tần Lạc Trần bị mù.

Ta nghiêng rằng nói: “Người bị gì vậy?”

Cái hệ thống đó giọng điệu khó chịu, mở miệng: “Người chẳng phải là thấy mình không đủ đẹp để công lược hắn sao? Ta giúp người khiến hắn không nhìn thấy, chẳng phải ổn rồi sao?”

Cái hệ thống này bao lâu rồi chưa được cập nhật vậy?

Ta ôm trán, nói: “Mau trả lại mắt cho hắn.”

Hệ thống nổi giận: “Hết điểm rồi!”

Ta hét lên: “Vậy người định để hắc mù mãi thế à?”

Hệ thống cũng gào lại: “Đợi hắc vượt qua Phàm Trần kiếp, phi thăng thành tiên sẽ đổi lại tiên thể, đến lúc ấy sẽ tự khỏi! Người đúng là kẻ vô ơn, còn hét vào mặt ta!”

Nói xong, nó tui thân offline không thèm đếm xỉa đến ta nữa.

Phàm Trần kiếp.

Phi thăng có hai kiếp nạn, một là Lôi kiếp, hai là Phàm Trần kiếp.

Nữ chính Lâm Thanh Sương gặp nam chính – thái tử thiên giới Cố Ly – chính là trong Phàm Trần kiếp.

Trong nguyên tác không miêu tả cụ thể Tần Lạc Trần vượt qua kiếp nạn ra sao, nhưng rõ là không ở cùng ta, cũng chẳng hề bị mù.

Thân thể hắn hồi phục rất nhanh, giờ đã có thể xuống giường đi lại.

Tâm trạng cũng rất ổn định, khi biết mình bị mù hắn vui vẻ chấp nhận, không có phản ứng quá khích gì.

Hắn mất thị lực cũng có phần lỗi của ta, đương nhiên ta không thể bỏ mặc.

Vậy nên ta bắt đầu chăm sóc sinh hoạt hằng ngày của hắn. Ta nói với hắn rằng mắt không cần lo lắng, đại phu bảo cứ từ từ sẽ khỏi.

Hắn nhìn thẳng về phía ta, đôi mắt mất tiêu cự lại vô tình đối diện với ánh mắt ta, bị một người đẹp nhìn chăm chăm, hai bên má ta nóng bừng lên.

Giọng Tần Lạc Trần rất dễ nghe, bình tĩnh và lạnh nhạt như chính con người hắn: “Cô còn chưa nói cho ta biết tên.”

Tên ư? Ta nghĩ một lúc rồi trả lời: “Ta là Trang Ly.”

“Ừm, ta nhớ rồi.” Hấn ngừng lại một chút, rồi tiếp tục hỏi, “Vậy cô có biết tên ta không?”

Trong Phàm Trần kiếp, sẽ không có ký ức.

Hấn hỏi ta có biết hấn không. Ta thành thật trả lời rằng, biết đương nhiên là biết rồi.

“Đương nhiên là biết.”

“Có thể nói cho ta không?”

Không hiểu sao, ta bỗng nhớ tới hình ảnh hấn mặc áo giáp rách nát, m.á.u thịt hòa vào đất trời, hiến thân vì tam giới, cả đời bấp bênh, yêu mà không được, trong lòng bất giác có chút xót xa.

“Vong Trần.”

Ta nói dối, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hấn.

“Người là Tần Vong Trần.”

Lại nợ lão đại phu ở tiệm thuốc một khoản lớn.

Ta nhìn chiếc túi tiền gần như trống không, bất lực đến mức phải mặt dày gọi hệ thống ra.

“Ê này, có cách nào đổi lấy tiền không?”

Hệ thống vẫn còn giận dỗi, giọng điệu miễn cưỡng đáp: “Có, dùng điểm mà đổi.”

“Ta muốn...”

“Người muốn gì hả?” Hệ thống cao ngạo ngắt lời, “Sờ túi của người xem có cái gì không, xem có lông không kìa. Điểm từ lúc khai mở đã bị người lấy hết để xây căn nhà nát ấy rồi! Kêu công lược thì không làm, giờ lại đòi...”

Ta mỉm cười, ép hệ thống offline.

Không đổi được tiền thì ta tự mình kiếm cũng chẳng sao, ta có tay chân đầy đủ, cứ gì phải dựa vào cái hệ thống đáng ghét đó.

Cơ thể của Tần Lạc Trần đã gần như bình phục, ban ngày ta đi làm thuê ở tiệm thuốc. Sau khi học được cách phân biệt dược liệu, mỗi khi tiệm vắng khách, ta còn lên núi hái thuốc.

Chương 3: Chương 3

Hắn ở nhà một mình, chắc hẳn là có chút cô đơn. Mỗi khi ta về nhà vào buổi chiều, luôn thấy hắn ngồi trước cửa chờ ta.

Bộ quần áo ta kiếm được cho hắn tuy đơn sơ, nhưng mặc trên người hắn trông vẫn đẹp. Thân hình hắn mà ở ngoài đời thì là chuẩn người mẫu, lần trước bôi thuốc cho hắn, ta còn không nhận được mà nuốt nước miếng.

Ta vội lắc đầu, cố vứt hết những ý nghĩ không hay ra khỏi đầu. Đẹp thì có đẹp, nhưng lạnh lùng quá.

Trời đã vào thu, gió núi thổi từng đợt, càng lúc càng buốt. Nghe thấy bước chân ta, Tần Lạc Trần liền đứng dậy, lặng lẽ nhìn về phía ta.

Bỗng ta có cảm giác hắn giống như một chú chó vẫy đuôi đợi chủ về nhà mỗi ngày.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong chốc lát. Nhìn khuôn mặt lạnh tanh đến phát run của hắn, ta tự nhủ chắc là mình điên rồi.

Ta không còn khuyên hắn đừng ngồi ngoài cửa chờ ta nữa, vì ngày đầu tiên đã nói rồi.

Hắn chỉ mím môi, trầm giọng đáp: “Ừ.”

Kết quả là ngày hôm sau, khi về nhà, ta vẫn thấy bóng dáng hắn ngồi đó. Sống một mình đã lâu, giờ có thêm người ngồi chờ ta về mỗi ngày, trong lòng ta có cảm giác kỳ lạ.

Không thể phủ nhận, tính cách của hắn rất cố chấp.

Có lẽ, giống như ta, sâu thẳm trong lòng hắn cũng có chút cô đơn.

“Là cô đấy à? Cô về rồi à?” Thấy ta không nói gì và chưa lại gần, cuối cùng hắn lên tiếng hỏi.

“Về rồi.” Ta hoàn hồn, đáp lại.

Nghe tiếng ta, vẻ mặt hần dường như giãn ra đôi chút.

Ta không nhịn được mà bật cười. Hần hỏi ta cười gì, ta bảo không có gì.

Vết thương của hần đã lành nhiều nhưng vẫn cần bôi thuốc. Hần không thấy đau, nên việc này vẫn do ta đảm nhận.

Tối ấy, khi bôi thuốc cho hần như thường lệ, ta ngẩng đầu lên, chạm thẳng vào đôi mắt phượng lạnh lạnh của hần.

Chúng ta ngồi rất gần nhau, ta thậm chí còn cảm nhận được hơi ấm từ hần phả lên da. Ta không biết từ lúc nào, hần đã luôn hướng ánh nhìn về phía ta.

Không đúng, hần đâu có nhìn thấy, dĩ nhiên không thể cố ý nhìn ta, chắc chỉ là vô tình thôi.

Thế mà ta lại bị một kẻ mù nhìn đến đỏ mặt, tim đập dồn dập. Không rõ vì sao, ta buồn bực đập tắt đèn, rồi nằm xuống giường mà không nói thêm với hần câu nào.

Nửa đêm ta không ngủ được, liếc sang thấy hần nằm trên đệm, hơi thở đều đặn, bất động. Có vẻ hần đã ngủ.

Ta xoay người, chẳng bao lâu sau thì nghe tiếng sột soạt bên cạnh, hấn vẫn chưa ngủ và đang mò dậy.

Chẳng mấy chốc, ta cảm thấy một bàn tay ấm áp đặt lên cổ tay trái của mình, hấn nhẹ nhàng cầm tay ta, rồi kéo vào trong chăn, đắp mền cho ta thật kín.

“Dù không biết vì sao cô không vui...” Có lẽ nhờ ánh sáng dịu nhẹ trong phòng mà giọng hấn nghe cũng mềm mại hơn, “...nhưng ta hy vọng cô sẽ ngủ thật ngon.”

Hấn đúng là người biết quan tâm, lo lắng cho ân nhân cứu mạng.

“Ta không có buồn.” Ta thì thầm, “Không cần lo lắng, ta sẽ ngủ ngay thôi.”

“Ừm.” Được ta trả lời, hấn có vẻ hài lòng, lại lần mò quay về chỗ nằm của mình.

Lão đại phu ở tiệm thuốc có cậu cháu trai tên Đại Bảo, rất thích Tần Lạc Trần. Ban đầu, có hôm ta bận không kịp lo cơm trưa nên nhờ cậu bé mang cơm cho hần.

Nhìn thấy Tần Lạc Trần lần đầu, Đại Bảo đã quý mến ngay, còn nói rằng ta giấu trong nhà một vị ca ca đẹp như thần tiên.

Tần Lạc Trần bị cái danh đó làm cho bối rối, nghiêm mặt chỉnh lại Đại Bảo:

“Đừng gọi như vậy.”

Nhưng Đại Bảo cứng đầu lắm: “Cứ gọi thế, ai bảo ca đẹp như thần tiên.”

Nói rồi, cậu bé còn kéo ta vào hùa: “Ly Ly tỷ, tỷ nói có đúng không?”

Nhìn vẻ lúng túng của Tần Lạc Trần, ta bất giác thấy thú vị, cười đáp: “Đúng vậy, huynh ấy còn đẹp hơn thần tiên nữa.”

Nghe vậy, hần chẳng thèm để ý đến ai nữa, chỉ quay đầu đi, vành tai đột nhiên đỏ rực lên.

Từ đó không cần ta nhắc, mỗi bữa ăn là Đại Bảo lại háo hức đòi mang cơm cho ca ca thần tiên của mình.

Cậu bé đến thân quen với hắc rồi, không cần chờ đến bữa ăn mà rảnh rỗi cũng chạy tới nhà gỗ tìm ca ca thần tiên.

Cậu đặc biệt thích thanh Trần Mi kiếm của Tần Lạc Trần. Kiếm nặng quá không cầm lên được nên cậu đành đưa đôi tay nhỏ mũm mĩm sờ nhẹ lên thân kiếm.

“Thanh kiếm này thật là uy phong.”

Ta âm thầm nghĩ, đó là thanh Trần Mi kiếm của vị chiến thần tương lai từng xông pha sa trường, làm chấn động cả bốn cõi, chẳng lẽ lại không uy phong?

“Ca ca thần tiên mà múa kiếm thì còn uy phong hơn.”

Tần Lạc Trần múa kiếm ư? Ta chưa từng thấy.

“Đệ đã thấy huynh ấy múa kiếm rồi sao?” Ta hỏi.

Đại Bảo: “Ngày đầu đến đây đệ thấy ca ca múa kiếm một mình, nhưng sau đó đệ xin thế nào huynh ấy cũng không chịu múa nữa.”

Chương 4: Chương 4

Đại Bảo đã được thấy, còn ta thì chưa bao giờ!

Trong lòng ta chợt nảy sinh sự không cam lòng.

Thế là ta học theo Đại Bảo năn nỉ hần: “Huynh múa kiếm cho ta xem đi mà.”

Tần Lạc Trần: “...”

Gọi mãi hần không đáp, ta bèn kéo tay áo hần nũng nịu: “Chỉ một chút thôi, ca ca thần tiên, Vong Trần ca ca, ta cũng muốn xem mà.”

Vậy mà hần chẳng buồn đáp lại, sắc mặt thay đổi, đứng dậy đi vào phòng trong.

Lúc ấy ta mới nhận ra, mình vừa làm trò quá lố, và bị hần chê rồi.

Tự ái tổn thương, ta xấu hổ đến nỗi muốn đào hố chui xuống, thậm chí tối nay nhất định sẽ không nói chuyện với hắn.

Kết quả là Đại Bảo ghé tai ta thì thầm: “Tỷ nhìn kìa, tai ca ca thần tiên lại đỏ rồi.”

...

Đại Bảo nài nỉ ta dẫn Tần Lạc Trần đến tiệm thuốc. Cậu nói chỗ đó ở trong chợ, náo nhiệt, huynh ấy có thể đi chơi cùng cậu. Cứ ở mãi trên núi rất chán.

Trước đây, ta để hắn ở nhà là vì hắn đang bị thương, muốn hắn tĩnh dưỡng. Giờ hắn đã khỏe lên nhiều sau mấy tháng nghỉ ngơi.

Ta vốn nghĩ hắn không thích nơi ồn ào.

Ai ngờ vừa nghe ta đề nghị, hắn lập tức hỏi: “Thật sao?”

Không biết có phải ảo giác không, nhưng ta cảm thấy hắn có vẻ vui mừng.

Giống như một đứa trẻ cuối cùng cũng được kẹo mà mình ao ước bấy lâu.

Ta hơi ngạc nhiên, nhưng cũng mỉm cười: “Đương nhiên rồi.”

Hôm sau ta dẫn hấn đến tiệm thuốc.

Lão đại phu thường xuyên ra ngoài khám bệnh, Đại Bảo đi học, nên chỉ có mình ta ở lại trong tiệm để bốc thuốc và tính tiền.

Giờ có thêm Tần Lạc Trần, hấn thường ngồi im lặng một bên, thỉnh thoảng khi không có khách, thấy ta ngồi gà gật, hấn mới nhẹ nhàng gọi tên ta.

Ngày thường, Đại Bảo mà rảnh thì hay được rủ ra chợ đi chơi, nhưng cậu không thích.

Trong đầu ta chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ quặc: có lẽ Tần Lạc Trần là người hay bám dính lấy người khác.

Nhưng ta nhanh chóng xua ý nghĩ ấy đi. Dù hấn có bám, cũng chẳng phải là bám ta.

Hắn chỉ là không nhìn thấy, nên thiếu cảm giác an toàn mà thôi.

07

Tần Lạc Trần có ngoại hình ưa nhìn và phong thái khác thường.

Dẫn hắn ra ngoài mới vài hôm mà có không ít cô gái ghé qua tiệm ngắm hắn.

Lão đại phu cũng không ngờ có ngày tiệm của mình lại náo nhiệt đến vậy.

Ông lâu bầu mắng mỗ rồi đuổi người ta đi, mặt nặng như chì:

“Trước đây cô đã lôi tên bán thịt lợn kia tới, ta đã đuổi vất vả lắm rồi, giờ lại kéo tới cả đám.”

“Thôi nào!” Ta vội xoa dịu, “Các cô nương chỉ nhất thời tò mò thôi, vài hôm sẽ không còn đến nữa.”

Tần Lạc Trần là người bắt được trọng điểm ngay: “Tên bán thịt lợn sao?”

Ta: “...”

Miệng Đại Bảo chẳng khác gì pháo, lập tức tuôn ra: “Là Lý Nhị bán thịt ngoài chợ đấy, dạo trước cứ suốt ngày đến tiệm, muốn cưới Ly Ly tử về làm vợ!”

Không biết có phải do ảo giác không, nhưng sắc mặt Tần Lạc Trần đã khó coi lại càng khó coi hơn.

Nhưng ta đang bối rối, không chú ý đến hắn.

“Đừng nhắc chuyện cũ nữa, chẳng phải cuối cùng cũng không thành sao?” Ta nói.

Tần Lạc Trần cười nhạt một tiếng.

Ta không hiểu, liếc nhìn hắn.

Đôi mắt đen sâu của hắn tuy không thấy gì nhưng rất kỳ lạ, vẫn có thể chuẩn xác mà bắt gặp ánh mắt ta.

Ta bất giác chột dạ.

Đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, hôm sau Lý Nhị liền tìm đến. Hắn nhìn Tần Lạc Trần từ đầu đến chân, hừ lạnh từ cổ họng.

“Trang Ly, người vì hắn mà năm lần bảy lượt từ chối ta?”

“Người nói xem, ngoài bộ mặt đẹp mã thì hắn có gì hơn ta? Giữ một kẻ mù bên cạnh làm vướng chân vướng tay, chi bằng tìm người bình thường mà gả.”

Lý Nhị bán thịt lợn, kiếm được chút tiền, nhưng ngạo mạn quen rồi, tính khí cục súc, mãi không cưới được ai. Đúng là mặt dày là điểm mạnh của hắn.

Đại Bảo nói với ta, dạo trước có một cô con gái nhà ai không may bị hắn đeo bám, ngày nào cũng bị quấy rối, mãi đến khi cô ấy lấy chồng mới yên ổn được.

Giờ đến lượt ta làm người xui xẻo bị hắn nhắm trúng.

Nghe hắn nói vậy mà dám xỉ nhục người ta vất vả chăm sóc, ta tức không chịu nổi, xắn tay áo định lao vào tát cho hắn mấy cái.

Nhưng Tần Lạc Trần đã kéo ta ra phía sau. Ta sững người, chợt hiểu ra, hắn muốn bảo vệ ta.

Hắn không cho ta động thủ, nhưng cũng không ngăn ta lên tiếng.

“Người cứ một câu kẻ mù, hai câu kẻ mù, nhưng kể cả bị mù thì các cô nương vẫn đập hỏng cửa nhà mà tranh giành.

“Còn người thì sao, có phải bán thịt nhiều quá nên bị lợn báo ứng thành lợn rồi phải không? Người ta không mù mà còn bị ghét, thử hỏi ai muốn cưới người chứ?

“Theo ta thấy, người còn chẳng xứng xách giày cho người ta.”

Lý Nhị nghe thế thì đỏ bừng cả mặt, lập tức chuyển hướng sang ta.

Chương 5: Chương 5

“Người cũng không tự soi gương xem mình có gì đẹp, trừ kẻ mù ra thì ai thèm lấy người? Ta coi người là đồ hời mới định lấy đó chứ!”

Lời hần vừa dứt, còn chưa kịp để ta phản bác, đã thấy người trước mặt nhẹ nhàng giơ chân lên, đá thẳng vào n.g.ự.c Lý Nhị, khiến hần văng xa vài mét, ngã nhào ngay trước cửa tiệm.

Tần Lạc Trần là người ít nói nhưng hành động nhanh, thích động thủ hơn là lời qua tiếng lại.

May mà hần là người tu tiên, cú đá này ta xem thì hả hê thật đấy, nhưng lại lo hần ra đòn nặng quá thì phiền phức.

Chúng tỏ là ta lo thừa, Lý Nhị da dày thịt chắc, chỉ bị đau, lồm cồm đứng dậy, xoa xoa chỗ đau mà còn muốn tiếp tục gây sự.

Cuối cùng vẫn phải nhờ lão đại phu đứng ra giảng hòa.

Ông là đại phu uy tín có tiếng trong vùng, huống hồ Lý Nhị đến gây sự trước, mọi người đều có thể làm chứng.

Lý Nhị biết mình đuối lý, đành cúi đầu bỏ đi.

08

Sau sự việc này, ta nhận thấy Tần Lạc Trần có chút thay đổi.

Hắn bỗng trở nên bận rộn, cứ thích tự tìm việc để làm.

Đồng củi trong nhà được hắn mò mẫm bổ xong và xếp ngay ngắn.

Có hôm ta về muộn, hắn còn chuẩn bị sẵn nước ấm để ta tắm.

Ta bảo hắn không nhìn thấy, nhóm lửa nguy hiểm lắm, sau này những việc này cứ để ta làm.

Hắn lại lắm bẻm rằng mình biết chừng mực.

Thậm chí khi ta lên núi hái thuốc hay kiếm củi, hắn cũng nhất quyết đi theo.

Ta gật xong, hắn sẽ xách giúp, tay nắm lấy tay ta để ta dẫn đường.

Chỉ cần có thể làm gì, hắn tuyệt đối sẽ không ngồi yên.

Ta biết hắn chắc hắn đã bị lời của Lý Nhị chạm đến tự ái.

Nghĩ lại thì, ta cũng hiểu vì sao hắn lại như vậy. Hắn là một chàng trai trẻ đầy kiêu hãnh, và chắc chắn không muốn ta nghĩ rằng hắn là kẻ vô dụng.

Hệ thống thỉnh thoảng lại nhảy ra và lải nhải trong đầu ta:

“Này! Ta thấy hắn thích ngươi rồi đấy.”

Khi ấy, ta đang ngồi trong bồn nước, cảm thấy vô cùng hài lòng với nhiệt độ nước mà Tần Lạc Trần đã chuẩn bị. Nghe nó nói vậy, ta đảo mắt:

“Ừ, ừ, người nói đúng, ta cũng thấy thế.”

“Ta nói nghiêm túc đấy!”

Không biết hệ thống lấy đâu ra sự tự tin như vậy, “Cứ nhìn độ tiến triển kìa, tự người xem đi.”

Nói đến đây, hệ thống im lặng một lúc rồi lẩm bẩm chửi rủa:

“Ta tuyên bố, Tần Lạc Trần và người là cặp khó nhằn nhất mà ta từng thấy trong sự nghiệp này!

“Kẻ khác mà được đối xử như người, chắc đã tăng 70, 80 điểm hảo cảm rồi. Vậy mà ở đây lại là một con số không tròn trĩnh?”

Nếu như vừa mới xuyên qua, ta chẳng bận tâm chút nào về độ hảo cảm, cho dù điểm có âm cũng chẳng sao.

Nhưng giờ đây, nghe hệ thống nói vậy, trong lòng ta lại có chút bực bội.

Sau đó ta lại giật mình, tại sao mình lại không vui chứ?

Hệ thống làm bộ hiểu thấu mọi chuyện: “Ta thấy người nào đó chẳng những không thành công trong việc công lược, mà còn sắp bị công lược rồi!”

Ta cười nhẹ: “Cút đi.”

Lời hệ thống đã khiến tâm trạng ta rối như tơ vò, và khi đứng lên mặc đồ, ta vô ý trượt chân và ngã một cú đau điếng.

Tiếng động khá lớn, ta không khỏi thét lên.

Chưa kịp đứng dậy thì đã bị cái bóng lao tới hù dọa khiến ta kêu ré lên lần nữa.

“Sao vậy? Cô có sao không?”

Tần Lạc Trần không chân chừ chút nào, lo lắng mò mẫm bước lại gần ta.

Ta vội vàng quấn chặt áo, mặt đỏ bừng, lắp bắp: “Huynh, huynh chờ đã! Đừng... đừng tới đây!”

09

Cổ chân ta bị sưng lên, trông như cái chân giò.

Ta ngồi trên giường, nhìn Tần Lạc Trần nâng chân ta lên, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Ngày mai đi tiệm thuốc lấy thuốc về đắp.” Hắc nói.

“Ừm.”

Ta nhìn vành tai đỏ hồng của hắc, nghĩ bụng ta mới là người sơ suất, hắc thì ngại ngùng cái gì chứ, với lại hắc còn không nhìn thấy nữa.

Lúc đầu ta cũng ngượng ngùng lắm, nhưng dần dần cảm thấy thoải mái, chỉ biết tận hưởng, chẳng còn để tâm đến gì khác.

“Sao tay nghề của huynh giỏi thế? Thoải mái quá.”

Vì sao tay nghề tốt vậy, hắn cũng không rõ, chỉ khẽ đáp: “Thoải mái là tốt rồi.”

Ta bỗng nhớ ra, Tần Lạc Trần lớn lên trong môn phái tu tiên.

Nữ chính Lâm Thanh Sương là con gái của sư phụ hắn, hai người là đồng môn sư huynh muội, sống chung từ nhỏ.

Họ cùng nhau luyện kiếm, tất nhiên đôi khi cũng bị nhúc mỗi chân tay.

Hắn đã thích nữ chính như thế, chắc là đã mát-xa cho nàng ấy không ít lần nhỉ.

Nghĩ đến đây, lòng ta bỗng chùng xuống.

“Huynh cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

Nghe ta nói vậy, hắn ngạc nhiên, nhưng vẫn đứng dậy quay về giường của mình.

Ta tắt đèn, trở mình, không nói thêm câu nào.

Chương 6: Chương 6

Nửa đêm tỉnh giấc, ta phát hiện Tần Lạc Trần không còn ở đó.

Ta vội dậy đi tìm, mở cửa thì thấy hắn đang ngồi trên bậc thềm.

Ta bước tới ngồi xuống bên cạnh.

Gió đêm thu vẫn lạnh buốt.

Hắn quay sang ta: “Ngoài này lạnh, cô đừng ra đây.”

“Huynh cũng biết ngoài này lạnh, sao không ngủ mà lại ngồi một mình ở đây?”

“Ngủ không được, ta trở mình sợ làm cô thức giấc.”

Hóa ra hắn sợ làm phiền ta ngủ.

Ta nhận ra một số điểm ở hấn rất giống ta.

Chẳng hạn như không muốn phiền người khác, nên làm gì cũng cẩn thận.

Có lẽ vì ta lớn lên ở trại mồ côi, dựa vào sự giúp đỡ của người khác, còn hấn cũng là đứa trẻ được môn phái nhận nuôi.

Ta đoán hấn có tâm sự: “Huynh đang nghĩ gì vậy?”

Hấn im lặng một lúc, rồi hỏi: “Mắt ta liệu có lành lại được không?”

Ta ngạc nhiên vì không ngờ hấn lại bận tâm đến vậy, vội đáp: “Sẽ khỏi thôi, ta đảm bảo với huynh.”

“Ta mong nó sớm lành.”

Chuyện này không vội được, ta chỉ có thể an ủi hấn: “Không sao, từ từ trị liệu, ta không chê huynh đâu.”

“Ta chỉ muốn mau khỏe...”

“Để có thể bảo vệ cô tốt hơn.”

Ánh trăng đêm nay sáng trong, dịu dàng chiếu xuống, vẽ nên dáng hình của hắn thật đẹp.

Ta không rõ là do lời hắn nói, hay là do hắn quá cuốn hút, mà tim ta bỗng đập mạnh.

“Ai thèm huynh bảo vệ.” Ta thì thầm.

Trong tiểu thuyết, hắn là người sâu sắc và trách nhiệm.

Đối với nữ chính, hắn càng si mê vô độ, dù trầm tính không giỏi bày tỏ nhưng gặp chuyện sẽ nguyện liều mình vì nàng.

Giờ đây, ký ức mất đi, có lẽ tình cảm của hắn từ nữ chính đã chuyển sang ta, đây có lẽ là lý do vì sao dù hắn đối xử tốt với ta, điểm hảo cảm lại vẫn không tăng.

Ta cảm thấy cay cay nơi khóe mắt.

Hắn lần mò nắm lấy tay ta, bàn tay rộng lạnh ngắt đan vào ngón tay ta.

Rồi hắn nghiêm túc nói:

“Mạng của ta là do cô cứu, vậy thì đời này ta là của cô.

“Nếu ta không bảo vệ cô, thì ai bảo vệ?”

Con người này đúng là gốc ghếch, cứ thế mà coi như đã gán mình cho ta.

Đáng yêu thật.

Ta không đáp, hắn lại định nói gì đó.

Chưa kịp mở miệng, hắn đã bị ta chặn lại bằng một nụ hôn.

Giống như một con chuột cơ hội, ta tham lam nhấm nháp món quả ngọt ngào này.

Môi hắn lành lạnh, mềm mại, tim ta đập thành thạch, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, ta rời khỏi môi hắn.

“Xin lỗi.” Ta khẽ hít mũi, thì thầm.

Bàn tay hắn giữ chặt gáy ta, tay còn lại lần mò trên mặt, lau đi giọt nước mắt ta.

Giọng hắn dịu dàng và đầy trân trọng:

“Tại sao lại xin lỗi?”

Khi chạm đến môi ta, hắn cúi xuống và hôn sâu thêm lần nữa.

Tay giữ chặt sau đầu ta, đôi môi hắn xâm chiếm không chút kiêng dè, cả hai đều vụng về nhưng chẳng hề ngại ngùng.

Ta như người c.h.ế.t đuối vớ được cọc rơm cứu mạng, siết lấy cổ hắn.

“Đừng xin lỗi.

“Ta thích nàng.”

“Đinh!

“Chúc mừng người chơi Trang Ly, tiến độ công lược hiện tại: 50%.

“Còn 50% nữa để công lược thành công Tần Lạc Trần, mong người tiếp tục cố gắng.”

10

Mưa rơi không ngớt mấy ngày liền. Ta vốn chẳng ưa trời mưa, tâm trạng cũng vì thế mà u ám hơn.

Kể từ đêm đó, ta và Tần Lạc Trần lâm vào tình trạng chiến tranh lạnh, nói đúng hơn thì là ta đơn phương chiến tranh lạnh với hắn.

Tâm trạng hẳn có vẻ tốt, ngày ngày tận tâm săn sóc, bôi thuốc và xoa chân cho ta.

Sau mấy ngày hẳn chăm sóc tận tình, chân ta cũng đã đi lại bình thường. Tiền thuốc nợ lão chủ tiệm thuốc cũng trả gần hết, ta bèn tranh thủ ngày mưa ở nhà nghỉ ngơi. Ta ít nói chuyện với hẳn, phần lớn ngồi một mình bên cửa sổ ngắm mưa.

Hệ thống thấy ta như vậy thì bảo ta đúng là một đứa thích ngược đời, thỉnh thoảng lại xông vào đầu ta mà giễu cợt: “Người như thể loại phụ nữ vô tâm ấy, sau ‘cao trào’ rồi liền tỏ vẻ lạnh nhạt như không có gì.”

“Người ít lo chuyện bao đồng đi!” Ta chống chế.

Tần Lạc Trần cũng nhận ra ta đang có chút thái độ, nhưng không nói gì, vẫn đối xử với ta như mọi ngày.

Thời gian trôi qua, ta cũng dần nhận ra ánh mắt hẳn có chút lạc lõng và buồn bã.

Hẳn vốn là người không bộc lộ cảm xúc, nhưng sau một thời gian bên nhau, ta đã có thể dễ dàng nhận ra tâm tư của hẳn.

Cơn mưa hôm đó ngày càng nặng hạt. Ta để lại ngọn đèn trên đầu giường nhưng mãi vẫn không thể nào chợp mắt.

Tần Lạc Trần lúc ngủ thường yên tĩnh, ta nghiêng đầu muốn gọi hắn, dưới ánh đèn yếu ớt, ta chỉ thấy hắn giữ nguyên một tư thế nằm bất động.

Ta nghĩ rồi thôi, nhắm mắt lại, nhưng tiếng mưa càng lúc càng dồn dập.

Không biết đã qua bao lâu, sấm chớp bắt đầu gầm vang, từng tia chớp liên tục lóe lên trong phòng.

Hàng rào phòng ngự trong lòng ta bị phá tan, ta rúc sâu vào chăn, run rẩy.

Chương 7: Chương 7

Hệ thống lại nháy ra nói: “Cái tật sợ sấm sét này người bao giờ mới bỏ?”

Giọng nó đầy thất vọng: “Sợ thật à? Nếu sợ thì chui vào lòng hăn đi! Thật là, chẳng có chút tiền đồ.”

Ta không buồn để ý, bịt tai, co ro thành một khối.

Một đôi tay ấm áp luồn vào chần, kéo ta ra khỏi đó. Tần Lạc Trần ôm ta vào lòng, cẩn thận đỡ chần lên, tay kia nhẹ nhàng vỗ về lưng ta, như dỗ dành một đứa trẻ.

Ta như người vừa thoát khỏi c.h.ế.t đuối, gắng gượng thở dốc, nước mắt lăn dài trên má.

Sao ta lại khóc chứ?

Bấy nhiêu năm qua ta đã một mình cố gắng, chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Ngay cả khi sợ hãi, bị bạn cùng phòng chê cười là làm quá lên, ta cũng không khóc.

Vậy mà tại sao lúc này lại không thể kìm được?

Lúc còn nhỏ, ta vẫn có mẹ.

Khi đó, trong căn phòng thuê chật hẹp của chúng ta có một căn mật thất giấu sau tủ quần áo, chỉ có ta và mẹ biết.

Gã đàn ông đó nghiện cờ bạc, mẹ ta giấu tiền học phí và tiền sinh hoạt ở trong căn phòng bí mật nhỏ ấy.

Sau này, căn mật thất ấy cũng trở thành nơi trú ẩn của ta. Mẹ để ta cùng với số tiền kia, chỉ chừa một khe nhỏ cho ta thở.

Mỗi lần hấn uống say, không tìm thấy tiền là sẽ đập phá đồ đạc, đánh đập mẹ. Mỗi lần hấn đánh đập mẹ đến bầm dập khắp người, sau khi hấn mệt lả, rời đi hay ngủ quên thì bà mới bò dậy, kéo ta ra khỏi mật thất.

Đêm đó, như mọi lần, ta bị mẹ giấu vào trong mật thất.

Ta không biết tại sao, nhưng hôm ấy trong lòng ta bồn chồn hơn mọi khi, nhất quyết ôm chặt lấy bà không chịu buông.

Mẹ nôn nóng, đành phải gỡ tay ta ra một cách tàn nhẫn.

“Ly Ly ngoan, mẹ sẽ ra đón con ngay thôi.”

Bà nói dối, bà gục xuống, và mãi mãi không bao giờ đứng dậy nữa.

Bên ngoài sấm chớp vang trời, mỗi lần hấn đánh bà một cái, sấm lại vang một hồi.

Sau đó hấn còn lục lọi khắp phòng tìm ta, miệng gọi tên ta.

Giống như gọi một con chó.

Ta bịt chặt tai, hơi thở ngày càng nặng nhọc, nước mắt ướt đầm mặt, không dám phát ra tiếng.

Nhưng ta vẫn còn mạng, cảnh sát đã tìm thấy ta.

Sau đó, trong một khoảng thời gian dài, ta luôn sợ trời mưa, sợ bóng tối, sợ tiếng sấm.

Cho đến bây giờ.

Ta siết chặt lấy Tần Lạc Trần, bấu chặt vào vạt áo hắn, cuối cùng không kìm nén được mà bật khóc nức nở.

Chỉ khi có nơi dựa dẫm, người ta mới dám khóc.

Khi một mình thì khóc chẳng giải quyết được gì, chỉ làm mắt đau thêm.

Có khi còn bị người khác cho là phiền phức.

Không biết bao lâu sau, mưa cũng dần ngớt.

Ta gục đầu trong lòng hắn, lắng nghe giọng hắn khe khẽ:

“Nàng thích chè hoa đào phải không?”

“Đợi đến mùa xuân, chúng ta sẽ trồng một cây trong sân.”

Ta gật đầu, đáp lại hắn.

Ta đột nhiên không muốn để tâm quá nhiều điều nữa. Không muốn nghĩ tới tâm ý của hắn sau khi khôi phục ký ức, cũng không muốn sợ rằng hắn sẽ trách ta lợi dụng cơ hội này.

Thế giới của ta trước giờ vốn luôn chìm trong bóng tối, ẩm ướt và tăm tối, tràn ngập sự tuyệt vọng và mục nát.

Nhưng rồi một ngày nào đó, một vệt sáng bất ngờ xuất hiện, xé toạc màn đêm.

Ta hơi nheo mắt, ngẩng đầu lên.

Và khoảnh khắc ấy, ta đã nhìn thấy ánh sáng.

11

Cây đào trong sân đã nở hoa, hương thơm thoang thoảng khắp không gian.

Ta ngồi chống cằm dưới mái hiên, ngắm thân cây đã cao hơn cả Tần Lạc Trần, trên đó là những cánh hoa mềm mại phơn phớt hồng, trong lòng thấy vui vẻ mãi nguyên.

Chỉ là, không biết liệu ta có còn cơ hội để thấy nó lớn thêm chút nào nữa không.

Thoắt cái đã vài năm trôi qua, ta đã quen với sự hiện diện của Tần Lạc Trần, cuộc sống hàng ngày có thể coi là “đồng cam cộng khổ”.

Nhưng hệ thống lại phát bực: “Lạ quá lạ quá, hai người như vợ chồng trẻ mà sao chỉ số tiến độ lại mắc kẹt ở một nửa, mãi chẳng nhúc nhích gì cả.

“Có phải tại hai người chưa ‘làm gì’ không?”

Ta cuối cùng cũng không nhìn được nữa, mặt đỏ bừng, cười gượng đáp: “Hoàng đế chưa gấp mà thái giám đã sốt ruột!”

Ta với hần cũng không phải chưa từng xảy ra những khoảnh khắc tình cảm bùng lên, chỉ là mỗi lần được hần áp lên giường mà hôn đến mơ màng, hần đều ngừng lại đúng lúc, ân cần chỉnh lại y phục giúp ta.

Hệ thống lại xỉa xói: “Có phải hần... không ổn không?”

Ta bực mình: “...Tổ tiên mười tám đời nhà ngươi đều là thái giám cả đấy, ngươi mới là người không ổn!”

Hệ thống ầm ục hỏi lại: “Thế sao ta lại được sinh ra chứ?”

Ta chẳng buồn cãi thêm với nó.

Ngày tháng bình yên trôi qua lâu dần, đến nỗi ta quên bém đi rằng hần rồi sẽ phải vượt kiếp mà phi thăng.

Hôm đó hần vẫn như mọi ngày, dạy Đại Bảo luyện kiếm trong sân.

Đại Bảo dính lấy hắc lâu ngày, hắc đàn miễn cưỡng đồng ý.

Đại Bảo từng khoe với ta rằng hắc lợi hại ra sao.

“Ca ca thần tiên giỏi lắm, chỉ nghe tiếng thôi đã biết động tác của đệ sai chỗ nào.”

Ta cười mỉm, trong lòng dâng lên một chút đắng cay.

Chương 8: Chương 8

Đôi mắt của hắn vốn không nên như thế này.

Tiếng động trong sân đột nhiên im bật, rơi vào một khoảng lặng c.h.ế.t chóc.

Ta tò mò đẩy nắp nồi cháo, định ra ngoài xem sao.

Vừa nhìn ra ngoài, ta bỗng c.h.ế.t lặng, cả người đứng đờ ra tại chỗ.

Trong sân xuất hiện một người phụ nữ.

Tần Lạc Trần cảm nhận có người lạ, ngừng động tác, lạnh giọng hỏi: “Ai đó?”

Đại Bảo đứng bên cạnh hắn, miệng há hốc, mắt mở tròn kinh ngạc.

Bởi vì cô ta quá đẹp.

Giọt lệ ở đuôi mắt càng làm cho đôi mắt ấy thêm phần yêu kiều.

Ta chỉ cần nhìn qua là biết ngay cô ta là ai.

Lâm Thanh Sương.

Nữ chính trong nguyên tác, người mà Tần Lạc Trần từng một lòng một dạ, luôn muốn bảo vệ.

Vừa nhìn thấy Tần Lạc Trần, mắt cô ta đỏ hoe, vẻ mặt đáng thương khiến người ta muốn thương xót.

“Sư huynh...”

Tần Lạc Trần xưa nay không biểu lộ cảm xúc, nhưng đã bên nhau lâu như vậy, ta nhận ra khi nghe thấy giọng nói của cô ta, hần thoáng sống sờ.

Lâm Thanh Sương nhanh chóng nhận ra ta, ánh mắt chuyển sang nhìn ta.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng dường như ta thấy trong ánh mắt cô ta một tia khinh ghét.

Chưa đợi ta phản ứng, cô ta đã lướt đến trước mặt ta như cơn gió, đá ta ngã lăn xuống đất, và ta nghe thấy tiếng rút kiếm sắc lẹm vang lên.

12

Mọi thứ xảy ra bất ngờ, ta không kịp né tránh, chỉ kịp ôm đầu nhắm chặt mắt lại theo phản xạ.

“Keng!”

Tiếng kim loại va chạm vang lên lạnh lạnh, chói tai. Trong tích tắc nguy cấp, Tần Lạc Trần lao đến chắn trước mặt ta, dùng thanh Trần Mi chặn lại kiếm của Lâm Thanh Sương.

Lâm Thanh Sương lão đảo lùi lại một bước, tròn mắt, không thể tin nổi.

Tần Lạc Trần che chắn cho ta phía sau, lạnh lùng nói: “Đừng động đến nàng ấy.”

“Huynh ngăn ta cũng vô ích, hôm nay, ta đến đây là để kết liễu nàng.”

Lâm Thanh Sương có vẻ không thể chấp nhận được rằng người sư huynh từng chiều theo ý mình, nay lại đối đầu với mình, mắt cô ta đỏ ngầu, lại vung kiếm đ.â.m về phía ta.

“Đại Bảo, đưa A Ly đi.”

Tần Lạc Trần vừa nói vừa cản lại kiếm của Lâm Thanh Sương.

Đại Bảo chưa bao giờ gặp cảnh tượng này, vội kéo ta chạy trốn.

Ta trong lòng loạn cả lên, không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này. Vừa chạy vừa lo lắng nhìn lại, sợ rằng Tần Lạc Trần sẽ bị thương.

Hắn không nhìn thấy gì.

Lâm Thanh Sương một lòng muốn g.i.ế.c ta, mà Tần Lạc Trần lại mù, cuối cùng cô ta cũng tìm được sơ hở, nhanh chóng đ.ã.m kiếm về phía ta, thẳng vào tim.

Ta nghĩ chắc là c.h.ế.t rồi, nhưng cơn đau đớn trong tưởng tượng không ập tới. Thanh kiếm của Lâm Thanh Sương cùng với thanh Trần Mi của Tần Lạc Trần bất ngờ bị một làn hắc khí b.ã.n ra hất tung.

Tần Lạc Trần đứng chắn trước ta, ngay sau đó là một nam tử tuấn mỹ mặc trường bào đen thêu rồng xuất hiện.

Với diện mạo và khí chất này, ta đoán rằng đó chính là nam chính trong nguyên tác, Cố Ly.

Hắn cau mày, nhìn Lâm Thanh Sương quát: “Đủ rồi!”

“Chẳng lẽ ngài bảo ta khoanh tay đứng nhìn sao? Đôi mắt của sư huynh ta chẳng phải bị yêu nữ lai lịch bất minh này làm mù sao?”

“Ngài cũng thấy rồi, sư huynh ta đáng lẽ nên vượt kiếp ở Cửu Châu, đâu phải ở đây bị mù như vậy!”

Cố Ly đáp: “Người cô cũng thấy rồi, cô ta chỉ là một phạm nhân tầm thường mà thôi.”

“Hôm nay g.i.ế.c cô ta không chỉ phạm thiên quy mà còn không giải quyết được vấn đề gì. Chúng ta về trước, rồi từ từ tính sau, được không?”

Có vẻ như Lâm Thanh Sương bị lời Cố Ly thuyết phục, hung dữ lờm ta một cái, rồi phát tay áo.

Sau đó, cô ta hóa thành làn khói bay biến.

Cố Ly cũng nhanh chóng theo sau.

...

Sau khi họ rời đi, Đại Bảo tròn mắt, mắt đỏ hoe, ngạc nhiên thốt lên: “Ly Ly tử tử, bọn họ là ai? Họ vừa nói gì vậy?”

Ta đứng ngẩn ngơ, đầu óc rối bời, không thể trả lời. Trong lòng còn lo phải đối mặt với câu hỏi của Tần Lạc Trần tiếp theo như thế nào.

Không ngờ hắn chỉ lặng lẽ kiểm tra ta từ đầu đến chân, sau khi chắc chắn ta không sao, liền ôm chặt lấy ta vào lòng, khẽ nói bên tai:

“Xin lỗi, suýt nữa ta đã không thể bảo vệ nàng...”

13

Ta tra hỏi hệ thống đang mắc kẹt trong đầu mình:

“Rốt cuộc, kiếp nạn mà hắn phải vượt qua là gì?”

“Để... để ta kiểm tra đã.”

“Đến chuyện đó cũng không biết, người làm hệ thống kiểu gì vậy?” Ta nổi giận, “Người luôn làm mọi thứ một cách tùy tiện, không lường trước hậu quả sao?”

“Hừ, chẳng phải tại người ép ta phải làm sao? Nếu ngay từ đầu người chịu ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn mà hoàn thành nhiệm vụ, thì ta đâu cần phải làm đến nước này. Ta đã phải tiêu hết số điểm của mình đó.”

“Người bị xóa sổ nếu nhiệm vụ thất bại là ta, đâu phải người.
Người tích cực quá mức cần thiết đấy.”

Hệ thống im lặng một lúc, sau mới ậm ừ trả lời: “Ta kiểm tra
xong rồi sẽ báo lại.”

Chương 9: Chương 9

Nhìn vào tình hình vừa qua, có vẻ Lâm Thanh Sương đã thành công phi thăng. Theo diễn biến của nguyên tác, nếu không có gì bất ngờ, Tần Lạc Trần cũng sắp phi thăng.

Lâm Thanh Sương vốn coi Tần Lạc Trần như ca ca ruột, nên hẳn là cô ấy đã tìm đến để xem sổ mệnh của Sư Mệnh.

Chẳng bao lâu sau, hệ thống quay lại.

Giọng nó có vẻ lúng túng.

“Ta đã tìm ra rồi.”

“Kiếp nạn hần vốn phải vượt qua có tên là ‘Cầu mà không được.’ Để vượt qua kiếp nạn này, người đó phải cầu mà không được.”

Trong nguyên tác, người cứu hần là Nhiếp Chính Vương của Cửu Châu.

Hắn là người cố chấp, trọng tình trọng nghĩa, vì vậy bị đào tạo thành một cỗ máy g.i.ế.c chóc, chỉ một lòng phò trợ cho Nhiếp Chính Vương, giúp hắn giành ngôi vương một cách danh chính ngôn thuận.

Cuối cùng, hắn phải chứng kiến tận mắt người mình phò trợ sa ngã, bị tru di cửu tộc. Những huynh đệ vào sinh ra tử cùng hắn hoặc bị bắt, hoặc c.h.ế.t trận. Còn bản thân hắn, bị trăm kiếm xuyên tim.

Ta siết chặt nắm tay đến mức các ngón tay bầu chặt vào da thịt.

“Lão đại nói cho ta biết, kiếp nạn của hắn... đã chuyển sang người người.”

“Giờ điều hắn khao khát chính là người.”

14

Đại Bảo nói rằng trong thành có mời một đoàn nghệ nhân đến biểu diễn ảo thuật vào buổi tối.

“Ly Ly tử, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi xem nhé?”

Nhưng lúc đó ta đang ngồi xồm bên bếp lửa, nhìn ngọn lửa bập bùng mà chờ đợi, nào có để ý trả lời cậu bé.

“Ừ, khi đó chúng ta sẽ đi,” Tần Lạc Trần đáp thay ta.

“Hả? Đi đâu cơ?” Ta lúc này mới hoàn hồn trở lại.

Thấy ta mấy ngày nay ủ rũ không vui, họ mới tìm cách gợi ý ta đi xem lễ hội.

Biết rằng mọi người sẽ tụ họp để xem biểu diễn ảo thuật, chợ đêm bày đủ loại sạp hàng, có cả trò đổ đèn và thả đèn hoa đăng.

Trên trời, vài chiếc đèn Khổng Minh thấp thoáng như mang theo những ước nguyện của ai đó, khiến không khí thật nhộn nhịp.

Nửa đường đi, Đại Bảo bị một cô bé cùng tuổi kéo đi mất. Chả trách mấy hôm trước thằng bé còn hỏi ta, cảm giác thích một ai đó là thế nào.

Lúc ấy ta còn cười hỏi: “Đại Bảo có thích cô bé nào rồi à?”

Thằng bé đỏ mặt lấp bắp: “Đệ chỉ hỏi thôi. Hiện giờ đệ chỉ muốn tập trung vào học hành, không muốn nghĩ đến mấy chuyện đó.”

“Ừ, chăm chỉ học hành là đúng, đến lúc đó thi đỗ Trạng Nguyên, chắc chắn ông nội đệ sẽ vui đến rụng răng luôn ấy.”

Cha của Đại Bảo hy sinh ngoài chiến trường khi cậu còn rất nhỏ, mẹ cậu vì đau buồn mà cũng mất theo không lâu sau đó.

Cả nhà chỉ còn lại hai ông cháu nương tựa lẫn nhau.

Lão bá trong lòng thực ra đã coi ta và Tần Lạc Trần như người thân.

Ngày nào ông cũng giục ta học chút y thuật, bảo rằng sau này ông già yếu không làm nổi nữa, ta có thể nối nghiệp ở tiệm thuốc, cũng coi như có cái mà nuôi thân.

Mặt nước lấp lánh, các cô gái tụ tập bên bờ sông, nhẹ nhàng đặt đèn hoa đăng xuống dòng nước.

Ta đón lấy chiếc đèn hoa đăng màu hồng do Tần Lạc Trần đưa cho, rồi thả nó xuống sông.

Trước khi thả, ta hỏi hấn muốn viết gì lên đèn.

Hấn nghĩ một lúc, cuối cùng lí nhí nói: “Nguyện đời đời kiếp kiếp bên cạnh Trang Ly.”

Ta nhìn gương mặt đỏ ửng của hấn, bật cười thành tiếng.

Thấy ta cười, hấn có chút ngượng ngùng, hỏi: “Cười gì chứ?”

Trông bộ dạng hấn thật đáng yêu.

“Không cười nữa, ta không cười nữa, sẽ làm theo lời huynh, viết như vậy đi.

“Đời đời Kiếp kiếp, ta đều sẽ ở bên cạnh huynh.”

Lần này mặt hấn càng đỏ hơn.

Những người xem ảo thuật đều tụ tập đông đúc bên bờ sông, Tần Lạc Trần không nhìn thấy gì, ta cũng không muốn chen lấn, nên sớm đưa hắn lên đứng trên cầu. Đứng ở đây cao hơn, có thể lơ mơ thấy sân khấu ở xa xa.

Ta mua một xiên kẹo hồ lô, nhưng ngọt đến mức muốn rụng cả răng.

“Ngọt quá, ăn không ngon.”

“Để ta thử xem,” Tần Lạc Trần nói, rồi kéo lấy tay ta, cho viên kẹo ta đã cắn dở vào miệng mình.

Nhìn cảnh đó tự nhiên ta lại đỏ mặt, lắp bắp nói: “Huynh ăn đồ ta ăn dở, chẳng ghét...”

“Không ghét, rất ngọt.”

“...”

Ta đứng dựa vào thành cầu, mặc cho gió đêm lướt nhẹ qua mặt.

“Vong Trần.”

“Ừ.”

“Tại sao huynh lại thích ta?”

Có lẽ vì câu hỏi khó trả lời, hắn ngẫm một lúc mới mở lời.

“Từ lúc ta có ý thức, nàng đã luôn ở bên cạnh ta, chăm sóc ta hết lòng.

“Dù không nhớ được quá khứ, nhưng trong lòng ta luôn nghĩ đến việc phải bảo vệ một người.”

Nghe đến đây, lòng ta nhói lên một chút, thoáng cảm thấy chua xót.

“Nhưng nếu ta nói rằng người đó không phải là ta thì sao?”

Ta đứng trong màn đêm, yên lặng đối diện đôi mắt trống rỗng của hắn, cố tìm một biểu cảm nào đó trên gương mặt ấy.

Chương 10: Chương 10

Nhưng hắn chỉ bình thản đáp lời.

“Sau một thời gian ở bên cạnh nàng, ta nhận ra nàng có chút ngốc nghếch.

“Nàng chẳng bao giờ than phiền về ta, còn không cho phép ai nói xấu ta, như thể chăm sóc ta, đối tốt với ta, là điều hiển nhiên.

“Nhưng rõ ràng nàng đã từng nói, giữa chúng ta không có quan hệ gì cả.

“Nàng cần mẫn, một mình gánh vác được rất nhiều thứ, có lúc lại hậu đậu, thường xuyên để thất lạc đồ đạc, khiến người khác phải lo lắng.

“Ta vốn không phải là người sợ cô đơn. Nhưng sau này mỗi khi nàng không ở bên, ta lại thấy cô độc khó chịu.

“Mặc dù không nhớ được gì, nhưng trong lòng ta có cảm giác rằng, trước đây chưa từng có ai đối xử với ta như vậy.

“Nàng chưa bao giờ nhắc đến quá khứ của ta, nhưng điều đó cũng không sao, ta thấy những chuyện đó không quan trọng.

“Vì dường như chẳng có gì khiến ta vui hơn lúc này khi có nàng bên cạnh.

“Chỉ cần nàng, là đủ rồi.”

Tiếng pháo hoa nổ đình tai vang lên, hai đóa hoa lớn vút lên từ sân khấu, vụt sáng trên bầu trời đêm, rồi bung tỏa khắp nơi.

Ta nhìn gương mặt Tần Lạc Trần trong ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, mắt cay cay vì làn gió thổi qua.

Thì ra, được một ai đó quan tâm đến, chính là cảm giác này.

Nhưng tất cả điều này quá ngắn ngủi, những gì ta có được trong thế giới này, tình thân và tình yêu, đều định sẵn chỉ như đóa phù dung sớm nở tối tàn.

Quá ngắn ngủi.

Tiếng pháo hoa nổ vang trong những tiếng reo hò của đám đông, chắc hẳn đây chính là tiết mục chính của buổi biểu diễn tối nay.

Hồi cấp ba, mỗi lần trời có ánh hoàng hôn đỏ rực, mọi người đều chen chúc nhau ra ban công, lấy máy ảnh ra chụp hình.

Còn ta thì cúi đầu, miệt mài giải bài toán khó.

Tối giao thừa đại học, ký túc xá rủ nhau đi xem pháo hoa.

Còn ta thì một mình nằm trên giường, xem những video nhảm chán.

Ta luôn nghĩ mình không quan tâm đến những thứ này.

Nhưng giờ đây, ta lại thấy pháo hoa đêm nay là cảnh đẹp nhất mà ta từng thấy. Nếu thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này thì thật tốt biết bao.

“Thật đáng tiếc, cảnh đẹp như vậy mà huynh lại không thể nhìn thấy,” ta nói.

“Hy vọng sau này có cơ hội, chúng ta sẽ cùng xem lại,” hắn đáp, “So với xem pháo hoa, ta muốn ghi nhớ hình dáng của nàng hơn.”

Ta cười buồn, khẽ nói: “Ta đâu có đẹp.”

Những ngón tay lành lạnh của hắn lướt trên lông mày ta, rồi từ từ di chuyển xuống, qua mũi, dừng lại ở môi.

“Điều đó có quan trọng sao?”

Ta nắm lấy bàn tay lớn của hắn, áp má mình vào lòng bàn tay ấy. Nước mắt cứ thế trào ra.

“Chúng ta hãy thành thân đi.”

...

Trên mặt sông không xa, từng nhóm từng nhóm đèn hoa đăng đang trôi lững lờ, trong đó có một chiếc đèn hồng trôi xa khỏi dòng đèn.

Những chữ viết trên đèn thấp thoáng trong bóng tối, mang theo sự chân thành và lời chúc phúc.

“Nguyện cho Tần Lạc Trần xa rời mọi tranh chấp, an yên mãi mãi.”

15

Đám cưới này diễn ra vô cùng gấp gáp, không có nhiều người, chỉ có lão bá và Đại Bảo đến dự, làm nhân chứng cho hôn sự của ta.

Ta trùm khăn voan che mặt, cùng Tần Lạc Trần bái đường thành thân.

Cơn đau từ bụng n.g.ự.c không ngừng ập đến, ta nỗ lực cầu xin hệ thống trong tâm trí: “Xin hãy cho ta thêm chút thời gian, đừng để xảy ra ngay lúc này...”

Hệ thống thở dài: “E rằng chỉ kéo dài được đến lúc bình minh.”

Ta nghen ngào ôm chầm lấy lão bá, dặn ông giữ gìn sức khỏe, nhắc nhở Đại Bảo chăm chỉ học hành.

Lão bá nổi hết da gà, nhưng vẫn nhẹ nhàng vỗ vai ta: “Được rồi được rồi, thành cô nương có chồng rồi mà còn khóc lóc thảm thương thế này.”

Đại Bảo cũng bảo: “Ly Ly tử đừng khóc nữa, có phải là xuất giá không trở lại đâu. Sau này còn gặp nhau mỗi ngày mà.”

...

Sau khi chuẩn bị xong, Tần Lạc Trần bế ta ngồi xuống mép giường, vỗ về, an ủi.

Ta cố nén cơn đau, yếu ớt tựa đầu vào n.g.ự.c chàng.

Chàng nhận ra ta có gì đó không ổn, khẽ hỏi: “Nàng có thấy khó chịu ở đâu không?”

“Không sao cả, chỉ là... chắc vì mệt quá thôi.”

Chàng hôn nhẹ lên trán ta: “Vậy hôm nay chúng ta đi nghỉ sớm một chút.”

Ta nằm trên giường, ôm chặt lấy chàng, như thể đang ôm giữ một bảo vật sẽ biến mất ngay giây tiếp theo.

“Phu quân.”

Nghe gọi, chàng khẽ run lên rồi dịu dàng đáp lại: “Ta đây.”

“Nếu sau này ta không còn ở bên cạnh, chàng hứa với ta, hãy tránh xa những tranh đấu thị phi, yêu thương chăm sóc bản thân nhé.”

Chàng siết chặt vòng tay ôm ta: “Đã hứa rồi, chúng ta sẽ mãi bên nhau.”

“Chàng hứa với ta nhé.”

“... Ừm.”

Ta không biết khi nhớ lại hết mọi chuyện, liệu chàng còn nhớ đến ta không.

Chàng có hàng trăm, hàng ngàn năm, thậm chí hơn thế nữa, để tiếp tục sống. Khoảng thời gian ta có trong đời chàng, khi nhìn lại, chỉ là một chớp mắt thoáng qua, nhỏ bé đến mức chẳng đáng để bận lòng.

Nhưng ít nhất, Tần Lạc Trần của khoảnh khắc này vẫn đồng ý lưu giữ lời hứa của ta trong lòng.

Chương 11: Chương 11

Nếu sáng mai thức dậy, chàng phát hiện ra ta đã lạnh ngắt, chàng sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Chẳng sao cả, dù sao cũng tốt hơn kiếp trước. Không còn những khát vọng chưa kịp hoàn thành, không còn nỗi đau bị ngàn mũi tên xuyên qua trái tim.

Chỉ có một mình ta, nỗi đau đớn này sẽ chẳng kéo dài được bao lâu.

Không sao, ta vẫn lành.

Nhịp thở của chàng dần trở nên đều đặn, ta cố nén đau ngẩng đầu lên, lưu luyến ngắm nhìn khuôn mặt chàng thêm một lần nữa.

Ta gắng sức dùng tay bịt miệng mình lại để không bật ra tiếng khóc, đến khi trong lòng bàn tay nhận ra cảm giác nóng ướt vừa trào ra từ miệng.

Dù vậy, chàng vẫn nhận thấy có điều không ổn, lập tức tỉnh dậy, đưa tay tìm kiếm ta, gọi tên ta đầy lo lắng.

Nhưng ta chẳng nghe thấy gì nữa, tầm nhìn dần trở nên nhòe nhoẹt.

Ta không còn cách nào nói với chàng, đừng buồn nhé.

Ta hoàn toàn mất đi ý thức.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra sau đó.

Ngày hôm sau, tiếng chuông đá trên Thiên giới vang vọng không dứt.

Ai cũng biết, từ hôm ấy, trời đất lại có thêm một vị Thượng thần.

“Ca Ca, sư huynh bảo sư phụ và điện hạ hôm nay khả hoàn về, giờ chắc đã gần đến cổng Bắc Thiên rồi.”

Tiểu Tử vừa nói câu này, ta đang nằm trên ghế, chán chường lật xem cuốn sách thuốc mà lão Thần Y lừa ta học thuộc.

Ta bật dậy ngay lập tức, mặc quần áo, xỏ giày, mọi động tác đều liền mạch như nước chảy mây trôi, khác hẳn vẻ lười nhác vừa nãy.

Tiểu Tử vỗ trán, thở dài: “Ta biết ngay huynh sẽ phản ứng như vậy mà.”

Chưa đợi nàng nói hết câu, ta đã phóng đi được mấy mét, vừa chạy vừa hô: “Nhanh lên, nhanh nào!”

Cổng Bắc Thiên lúc này đã đông nghẹt các tiểu tiên, chính giữa chùa ra một con đường rộng rãi, vài vị Thượng thần đang đứng ở đó, ngóng chờ anh hùng khả hoàn.

Ta tự chen vào đám người của Thánh Y Các, kiễng chân lên khó nhọc.

“Lần đầu tiên chinh chiến mà lại lâu như vậy, may là đã thu phục được bọn Man Lệ.”

“Ta nghe sư huynh vừa từ tiền tuyến về kể, tình hình chiến đấu rất thảm khốc, sư phụ mấy ngày mấy đêm không hề chợp mắt.”

“Ngay cả Thái tử điện hạ cũng tự mình ra trận, trận chiến có thể nào mà không ác liệt.”

“Còn có cả Chiến thần nữa, người bị thương mà vẫn kiên trì trấn giữ tiền tuyến.”

Tiểu Tử thở hổn hển đuổi kịp ta, lau mồ hôi: “A Ly, người chạy nhanh quá, mệt chết ta rồi.”

Nghe vậy, các sư huynh sư tỷ trong các nhìn qua với ánh mắt khinh thường, nhưng ta chẳng để tâm, chỉ nghe thấy tiếng chuông vang lên, cổng đá khổng lồ ở Bắc Thiên từ từ mở ra.

Mọi người lập tức yên lặng, ta cố kiềm chân, mắt bắt đầu tìm kiếm.

Có thể thấy mờ mờ một hàng người từ bên ngoài cổng Bắc Thiên bước vào, ánh sáng từ ngoài cổng chiếu vào ngày một rực rỡ,

tràn đầy uy nghiêm.

Tiếng giầy chiến chạm đất vang lên từng nhịp trầm ổn, trang nghiêm.

Giữa các Thượng thần, ta thấy một bóng dáng vận váy hồng của Lâm Thanh Sương, vừa thấy đoàn người bước ra, mắt nàng đỏ hoe, hồi hải chạy đến đón.

Dáng vẻ nàng lao nhanh trong ánh sáng vàng rực khiến nàng trở nên xinh đẹp lạ thường.

Trong đám đông có ai đó reo lên một tiếng, rồi tất cả đều náo động, cùng nhau dùng giọng thành kính nhất để chào đón những anh hùng khải hoàn trở về.

Ta kiễng chân đến đau cả chân, bị chen lấn đến suýt ngã.

Cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại ở một nơi, tim ta thả lỏng xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Tần Lạc Trần buộc tóc cao gọn gàng, vẫn mặc chiến giáp chưa kịp thay, ánh mắt đã không còn nét m.ô.n.g lung như xưa, thay vào đó là vẻ cương nghị và sắc bén.

Giờ đây, hắn là một Chiến thần được tôn kính, được ngưỡng mộ và yêu mến vây quanh.

Quan trọng nhất là—

Lần này, hắn đã trở về bình an.

17

Dược thần vẫn cần đến trị thương cho Tần Lạc Trần.

Còn ta lúc này đang ôm chặt lấy chân của lão, không buông: “Sư phụ ơi, cho con đi theo xem với mà!”

“Sao cơ? Buông ra!” Dược thần cố đá hai cái nhưng không thành công để gỡ ta – miếng dán không chịu rời này.

“Được rồi, đi thì đi, mau buông ra!”

“Thầy nói lời giữ lời nhé!” Ta vừa nói vừa nhanh chóng nhặt hộp thuốc bên cạnh, hí hửng như con chó nhỏ cắn dây dắt. “Đi thôi!”

“Con đúng là...” Dược thần chỉ biết thở dài bất lực.

“Con đúng là...” Hệ thống nhại theo giọng Dược thần vang vọng trong đầu ta, ra vẻ trịnh trọng.

Ta phớt lờ nó.

Ta theo sau Dược thần, giống như mọi khi, bước vào trong sân.

“3—”

“2—”

“1.”

Hệ thống uể oải đếm ngược trong đầu ta, và quả nhiên, khi nó đếm đến “1,” ta đứng ngay dưới gốc cây đào lớn.

Chương 12: Chương 12

Dược thần thành thạo nhận lấy hộp thuốc từ tay ta rồi một mình đi vào phòng trong.

“Ta thật không hiểu nổi,” hệ thống lên tiếng.

“Câu này người nói nhiều lần rồi đó,” ta tựa vào gốc cây, nhìn cây đã cao thêm, nghĩ thầm.

“Thích thì nói thẳng là thích đi chứ! Sao cứ phải chơi trò thâm thương trộm nhớ làm gì? Đến giờ chắc hẳn còn không nhớ mặt người nữa kìa.

“Nhiều năm rồi, thanh tiến độ vẫn chẳng tăng chút nào.

“Người chỉ cần mong nó đừng giảm là được rồi, còn đòi tăng thêm thì đừng nghĩ nữa.”

“Giảm thêm là thành âm điểm luôn ấy.” Hệ thống than thở.
“Đúng là một nam nhân vô tình! Ta chưa từng thấy ai mà chỉ sau một đêm có thể xóa sạch cảm tình như vậy.”

Năm ấy ta giả chết, Tần Lạc Trần vì ta mà c.h.ết theo, sau đó phi thăng thành Thượng thần.

Hệ thống từng bảo, lý do hắn mãi không đạt đầy độ hảo cảm có thể là vì hắn đang trong trạng thái mất trí nhớ, còn người mà ta cần công lược, là một Tần Lạc Trần trọn vẹn.

Ta cần rằng, dùng hết điểm hảo cảm để đổi lấy một màn giả c.h.ết không đau đớn, giúp hắn vượt qua kiếp nạn.

Sau đó, hệ thống định dùng số điểm còn lại để giúp ta trở thành một tiểu tiên ở thiên giới, còn nghiêm túc khuyên nhủ: “Tin ta đi, hai người các ngươi đã đến mức này rồi, ngươi cứ cố gắng mà công lược hắn, chắc chắn sẽ thành công.”

Ta: “... Ngươi lấy đâu ra tự tin vậy?”

Ta vốn chẳng có tự tin. Với hắn, ta chỉ là một kiếp nạn bất ngờ xuất hiện, còn khiến hắn vô duyên vô cớ bị mù mắt.

Đã là kiếp nạn thì chẳng có gì đáng lưu luyến.

Ta từ lâu không còn coi hấn là mục tiêu phải công lược nữa, mà chỉ coi hấn là một con người bình thường, có m.á.u có thịt, biết buồn biết vui.

Khi thanh độ hảo cảm đột ngột về lại số không, ta hoàn toàn không bất ngờ.

Nhưng không thể phủ nhận nỗi chua xót trong lòng.

Vì một Tần Lạc Trần từng nói thích ta, từng nguyện lòng đối tốt với ta, trong lòng chỉ có mình ta đã không còn nữa.

Sau đó ta nghe lời khuyên của hệ thống, dùng hết số điểm còn lại trở thành tiểu tiên trên thiên giới.

Chỉ là ta không còn bận tâm đến thanh độ hảo cảm kia nữa.

Ta chăm chỉ làm công việc của mình, mỗi ngày đều lặng lẽ phụ giúp việc vặt, đôi khi lại bung đồ ăn trong các buổi tiệc.

Tần Lạc Trần rất ít xuất hiện ở thiên giới.

Lần đầu tiên thấy hắn sau khi hắn phi thăng là trong một buổi yến tiệc.

Ta tình cờ được giao nhiệm vụ rót rượu cho hắn, cúi thấp đầu, chỉ nghe thấy giọng trầm lạnh của hắn vang lên trên đầu ta:

“Đông Man giao chiến, mặt tướng nguyện xin xuất chinh, mong bệ hạ ân chuẩn.”

Nghe vậy, tay ta run lên, làm rượu nóng tràn ra bỏng cả một tay.

Sau đó, hắn vẫn tiếp tục đi trên con đường như trước, trở thành vị chiến thần bảo vệ tám phương, lập nhiều chiến công hiển hách.

Rồi không biết bao lâu sau, khi ta đi ngang qua vườn của hắn, thấy cành đào thò ra ngoài tường, những cánh hoa phấn hồng tỏa ra sức sống tràn đầy.

Ta đứng đó lặng nhìn rất lâu.

“Đẹp không?” Bất chợt nghe một giọng nói dễ nghe mà quen thuộc vang lên, ta quay đầu lại.

Tần Lạc Trần chẳng biết đứng đó từ lúc nào, ánh mắt dừng trên người ta, chỉ một thoáng rồi dời đi, nhìn vào nơi ta vừa ngắm.

Ta đứng c.h.ế.t trần, đầu óc trống rỗng, quên cả việc phải hành lễ với thượng thần, chỉ phát ra một tiếng “ừm” qua mũi.

Sợ nói thêm một chữ sẽ làm lộ bí mật.

Hắn không nói gì thêm, vốn đã là chuyện kỳ lạ khi hắn chủ động bắt chuyện với ta. Ta nghiêng đầu len lén nhìn hắn.

Không biết vì sao, ta chỉ thấy một nỗi cô đơn và trống trải trong mắt hắn.

Nếu không phải vì điểm hảo cảm đã hiện rõ môn một.

Có khi ta sẽ ngạo mạn mà nghĩ rằng, liệu hắn có nhớ về ta.

“Ngủ luôn ở sân nhà người khác rồi, trò giỏi của ta đúng là trò giỏi!”

Lão Dưộc thần lấy chân đá ta, ta choàng tỉnh, dụi mắt.

Ta lại ngủ quên dưới gốc cây đào này rồi sao?

Lão nhìn ta đầy ghét bỏ: “Dậy mau, về thôi.”

“Thế nào rồi?” Ta hỏi dò.

Dưộc thần phát ra tiếng hừ lạnh từ trong cổ họng: “Yên tâm, không sao đâu.”

Lão nói không sao, tức là không có gì đáng ngại.

Ta thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt quá.”

Trận Đông Man này trong nguyên tác cũng là một điểm nút quan trọng, Tần Lạc Trần suýt mất mạng trong trận chiến này.

Qua lần hiểm nghèo này, khi trở về thiên giới, hắn sẽ thổ lộ tình cảm của mình với Lâm Thanh Sương.

Đúng là nghĩ gì gặp nấy, ta và Dưộc thần vừa đến cổng thì gặp ngay Lâm Thanh Sương.

Nàng nhìn thấy ta, lập tức cau mày, vẻ mặt khó tả.

Lần đầu tiên thấy ta trên thiên giới, nàng đã túm lấy tay ta, kéo lại gần ngắm nhìn kỹ.

Rồi tự nói với mình.

“Trên người có chút tiên khí nhạt nhòa, không phải là phạm nhân kia...”

Nhưng chung quy lại, ta vẫn là ta, với khuôn mặt giống hệt người mà nàng nghĩ đã làm hại sư huynh, nên nàng vẫn không thích ta.

Chương 13: Chương 13

Ánh mắt nàng chỉ lướt qua ta một lúc rồi nhìn Dược thần.

“Sư huynh của ta không sao chứ?”

“Thượng thần cứ yên tâm, đã ổn cả rồi.”

“Ừm, đa tạ Dược thần.”

“Đó là bốn phận của ta thôi.”

Ta đứng một bên nghe hai người khách sáo qua lại, mắt trông mong nhìn theo bóng dáng Lâm Thanh Sương bước vào trong phòng, đến khi dáng nàng khuất hẳn mới thôi.

Dược thần khẽ gõ vào đầu ta, kéo ta về thực tại.

“Nhìn cái gì mà nhìn?”

“Ngắm mỹ nhân...” ta lầm bầm.

“Đúng là đứa nhát gan.” Lão thở dài.

“Phải phải, Trang Ly người là đứa nhát gan nhất ta từng thấy.”
Hệ thống vội vàng phụ họa.

“Vì sao lại nói vậy?” Ta lí nhí hỏi.

Lão Được thần lờm ta một cái, không trả lời mà chỉ nói: “Lát nữa về, nhớ ngâm nước thuốc của ta.”

Theo phản xạ, ta đưa tay lên sờ ngực, nơi đó đã không còn đau, nhưng giờ lại thấy nặng nề lạ thường.

“Có thể uống cùng chút rượu được không ạ?” Ta hỏi.

“Không được.”

“Thôi mà sư phụ, một chén thôi.”

“Hừ.”

Dược thần có rất nhiều đệ tử, họ thường chia vài người một phòng. Khi ta về đến nơi thì Tiểu Tử đã nằm xuống rồi.

Thấy ta lấy ra hai bộ y phục mỏng từ trong tủ, nàng hỏi: “A Ly, tối nay ngươi đi ngâm thuốc hả?”

Ừ,” ta bất đắc dĩ đáp, “cái tuổi ấy thay đổi nhanh hơn trở bàn tay, lúc thì lạnh lúc thì nóng, muốn làm ta khổ đây mà.”

“Dù vậy cũng phải kiên trì ngâm, có vậy mới hồi phục nhanh được.” Tiểu Tử như nhớ lại gì đó, nhú mày nói: “Lần ấy ngươi bị thương nặng như vậy, làm ta sợ c.h.ết khiếp.”

“Ta nghĩ, sư phụ sẽ không để ngươi ra tiền tuyến nữa trong một thời gian ngắn.”

Làm sao mà nghe theo lão được, ta vừa nghĩ vừa đi về phía phòng thay đồ.

Đến cửa phòng, ta phát hiện bên trong vẫn có người.

Thánh Y Các đông đệ tử, mỗi phòng vài người, ta chỉ thân quen với Tiểu Tử, những người khác không nói chuyện nhiều.

Vì vậy ta đành ngoan ngoãn đứng ngoài ôm y phục đợi.

“Ta nghe nói, nàng lại cùng sư phụ đến gặp điện hạ rồi.”

“Thật sao? Ta thấy nàng ấy nên dừng lại đi thì hơn, bao lâu rồi mà người thấy điện hạ có nhìn nàng lần nào không? Chắc còn chẳng biết nàng là ai.”

“Thôi đi, điện hạ sao có thể để mắt đến nàng chứ.”

Chẳng ngờ lại nghe chuyện về mình...

“Nghe nói, Chiến thần điện hạ phi thăng là do vượt qua tình kiếp, trong lòng có lẽ vẫn nghĩ đến phàm nữ nọ.”

“Người mà biết mối quan hệ giữa thượng thần Thanh Sương và điện hạ, chắc sẽ không nói vậy đâu...”

Hai người này nói chuyện bao giờ mới xong đây? Bọn họ không thay nhưng ta phải thay!

Vậy là ta gõ nhẹ vào cửa, lễ phép nói: “Xin hỏi bên trong xong chưa? Xong rồi thì nhanh ra ngoài nhé, có người còn cần dùng nữa.”

Cuối cùng, khi hai người bước ra trong vẻ ngượng ngùng, ta vẫn bình thản cúi chào, tặng cho họ một nụ cười lịch sự: “Cảm ơn.”

...

19

Nước thuốc đêm nay lạnh buốt, khiến ta vừa ngâm vừa run rẩy vì không thích nghi kịp với cái lạnh thấu xương ấy.

Tựa vào mép hồ, ta cầm bầu rượu xin từ chỗ Dược thần, nhấp từng ngụm một.

“Người đã hứa với ông ấy là chỉ uống một chén, giờ thì sao? Đã uống cạn cả bầu rồi đấy.” Hệ thống lên tiếng nhắc nhở.

Ta nheo mắt, chăm chú nhìn vào miệng bầu rượu, rồi lẩm bẩm:

“Vậy thì cứ uống cạn đi, cùng lắm thì ta lại xuống trần hái thêm ít thảo dược bù vào cho ông ấy.”

Rượu này khá mạnh, không biết được ủ từ thứ gì. Đến mùi thuốc trong hồ ta cũng không cảm nhận được nữa, chỉ thấy toàn mùi rượu nồng nàn.

Khi ta đang mượn rượu giải sầu, thì có kẻ kia đang cùng mỹ nhân trong căn phòng ấm áp, lại còn thổ lộ tâm tình.

Ta lắc đầu, gạt những suy nghĩ này ra, rồi lại ngửa cổ uống thêm ngụm nữa.

Giữa lúc mơ màng, ta nghe thấy tiếng người xuống nước. Hồ thuốc không lớn, ta ngẩng lên, nhìn thấy một bóng người mờ ảo phía trước.

Lão Dược thần rất keo kiệt, hồ thuốc nhà lão hiếm khi để người ngoài tự do ra vào, trừ phi đối phương bị thương rất nặng.

Hoặc là... người này địa vị tôn quý, không thể từ chối.

Không lẽ ta vừa gặp một thượng thần?

Một tiểu tiên và thượng thần cùng ngâm chung một hồ thì chẳng hợp lẽ nghi cho lắm.

Dược thần cũng chẳng nói trước với ta là hôm nay có người khác sẽ đến. Ta vừa nghĩ thầm vừa âm thầm bò lên mép hồ.

Không ngờ đối phương lại nhận ra ý định của ta và lên tiếng:
“Người cứ ngâm của người, không cần tránh.”

“À... Ừm.” Ta đáp lại băng quơ, rồi chậm rãi quay lại hồ.

Giọng nói này nghe thật quen...

Ta gõ gõ vào đầu mình, nghĩ thầm sao có thể là hắn được, giờ hắn đang ở cùng với Lâm Thanh Sương kia mà.

Chương 14: Chương 14

Cơn say kéo đến, ta cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên. Mang theo chút tò mò, ta âm thầm lén thêm vài bước.

Người đó vẫn đứng yên ở đó, mực nước ngập tới ngang hông, có thể mơ hồ thấy thân trên để trần của hắn.

Tim ta bỗng đập nhanh hơn. Rượu vào can đảm thêm phần, ta lại nhích thêm vài bước.

Bóng người trước mắt ngày càng rõ ràng. Ta bắt đầu tự hỏi, liệu có phải mình uống say nên sinh ra ảo giác không.

“Người uống rượu à?” Hắn hỏi.

“Uống vài ngụm thôi.” Ta ngăn người đáp, “Người ngủ thấy à?”

“Ừ.”

Hắn vừa nói vừa bước đến gần ta.

Giờ thì ta nhìn rõ hoàn toàn. Với cái đầu mù mịt như bị keo hồ dính chặt, ta ngẩn ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, ngơ ngẩn một lúc, có chút không tin nổi.

“Người đã uống bao nhiêu rồi?” Hắn đã đi đến trước mặt ta, cau mày hỏi.

Càng lúc ta càng chắc chắn, đây chỉ là người do ta tưởng tượng ra thôi, vì đã lâu lắm rồi ta không thấy vẻ mặt lo lắng ấy trên khuôn mặt này.

Ta đưa tay, thử vẫy vẫy trước mặt hắn, hắn vẫn chăm chú nhìn ta, không chớp mắt, cũng chẳng hỏi gì.

Chớp mũi bỗng cay cay, ta nhỏ giọng hỏi:

“Là người thật sao?”

“Là ta.” Hắn đáp.

Nghe xong, không do dự, ta lao tới ôm chặt lấy hắn.

Không ngờ lại có thể gặp lại hắn theo cách này.

Ta chớp chớp mắt, nước mắt thi nhau rơi xuống từng giọt lớn.

“Ta nhớ chàng quá!”

20

Lúc tỉnh dậy đã là một tuần sau.

Ta đã cảm nhâm rượu trăm năm của Dược thần, suýt chút nữa là say không tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, ta còn bị phạt chép y thư. Ta chẳng nhớ gì về chuyện đêm đó mình về nhà ra sao.

Tiểu Tử nhìn ta với vẻ mặt khó tả:

“Ta chỉ biết là sau khi về, người cứ ôm cột nhà khóc mãi không chịu buông.”

Nàng ấy chợt nghĩ ra gì đó, lại nói thêm: “Người còn gọi tên điện hạ nữa.”

Ta: “...”

Mất mặt đến tận xương tủy rồi.

Tiểu Tử hỏi: “A Ly, sao người lại chấp nhất với điện hạ như vậy?”

“Người ta đều tránh tiền tuyến như tránh tà, còn người thì cứ xông pha ra đó.”

“Lần trước còn bị thương nặng đến thế.”

Nàng ấy thở dài: “Nói thật lòng, nếu là chiến thần điện hạ, thì thôi, người đừng cố nữa.”

Ta vẫn cầm quyển sách thuốc, giả vờ thờ ơ nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ mình có thể mong đợi gì ở hân.”

“Hy vọng là như thế.” Tiểu Tử thở dài.

Toàn bộ Thánh Y Các đều đồn rằng một tiểu tiên y được nho nhỏ như ta lại có ý đồ không đứng đắn với điện hạ.

Nhưng ai nấy đều biết, trong lòng Tần Lạc Trần chỉ có thượng thần Thanh Sương.

Với người ngoài luôn lạnh lùng xa cách, nhưng khi đối diện với Lâm Thanh Sương, hẳn lại có một vẻ khác hẳn.

Bao nhiêu người vì thế mà đoán già đoán non.

Năm xưa nghe tin Dược thần chiêu đồ, ta nhanh chóng đến ứng tuyển. Dĩ nhiên, ta chỉ nhận biết vài loại dược liệu ở trần gian, chẳng biết y thuật gì, chắc chắn không qua nổi vòng tuyển chọn.

Nhưng ta nhất quyết, hễ có thời gian là đến trước y quán quỳ bái. Dược thần lúc đầu còn sai người đuổi, sau thì lười đuổi nữa, cứ lảng lảng đi vòng qua ta.

Đến một hôm, ta biết được Dược thần đang cần một loại thảo dược. Mà loại đó, ở đồi sau nhà khi xưa ta thấy đây.

Ngày đó lão đại phu thường sai ta đi nhổ về.

Dưới lời thỉnh cầu khẩn thiết của ta, Dược thần đành phá lệ mang ta xuống trần.

“Chẳng trách ta không cảm nhận được chút hơi thở nào của dược thảo này, hóa ra là có người đã lập kết giới.”

“Kết giới?” Ta chẳng hiểu đầu đuôi gì.

Dược thần không để ý đến ta, chỉ nói: “Người lập kết giới này pháp lực cao cường, đồ vật bên trong, e rằng kẻ ngoài khó mà động vào.”

Ngay lúc lão vừa nói xong, ta đã nhổ một bụi thảo dược dưới đất lên: “Không đâu, ta thấy nhổ dễ mà.”

Dược thần: “...”

Không rõ đây là loại kết giới nào mà lão không chạm được, còn ta lại chạm vô tư.

Ta hái đầy một giỏ: “Tại sao thần tiên lại phải nhổ thảo dược chứ?”

Dược thần liếc ta một cái: “Thần tiên cũng có lúc sinh bệnh, có bệnh thì cần thuốc thôi.”

Nghe cũng hợp lý.

“Vạn vật trong tam giới đều bổ trợ lẫn nhau,” lão nói.

“Nhưng thần tiên nhìn có vẻ lợi hại, nên ta cứ nghĩ họ sẽ không cần dùng đồ phạm nhân.” Ta đáp.

“Chẳng phải có thần tiên cũng từ phạm nhân mà phi thăng đó sao?”

“...”

“Thần tiên có thần thông quảng đại hơn nên gánh trách nhiệm tương ứng.”

Cũng đúng.

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Đã nhiều năm trôi qua, nơi này đã không còn như trong ký ức. Trong khi cùng Được thần khám phá, ta lại tìm thấy căn nhà gỗ năm xưa.

Ngôi nhà vẫn còn nguyên vẹn. Cây đào trước sân nay đã cao chạm trời, cỏ dại bao quanh, còn trong sân thì như có người dọn dẹp, vẫn ngăn nắp như xưa.

Ta đứng sững người, ngây ngốc nhìn hồi lâu, như thấy Tần Lạc Trần ngày nào vẫn ngoan ngoãn ngồi dưới mái hiên, đợi ta trở về.

Chương 15: Chương 15

Nhưng chỉ một thoáng, bóng hình ấy tan vào hư không, biến mất trước căn nhà đã chẳng còn hơi người.

Nay chiến thần điện hạ đã bảo vệ tam giới an lành.

“Dược thần,” ta quay lại nhìn lão, khẩn cầu, “Ta đã giúp ngài hái nhiều thảo dược như vậy, ngài nhận ta làm đồ đệ nhé.”

Dược thần đáp: “Nói đi, sao lại cố chấp như thế?”

Ta nhìn ông, ánh mắt kiên định: “Ta muốn học y thuật từ ngài, sau đó ra tiền tuyến.”

Nếu có thể, ta hy vọng người mạnh mẽ cũng có thể gặp được ai đó sẵn lòng bảo vệ mình.

Ta trở thành tiểu tiên y bận rộn nhất dưới trướng Dược thần.

Ngày đêm luyện y thuật, ghi nhớ dược thư, học cách luyện đan.

Kể từ đó, hễ có động tĩnh gì là ta lập tức theo Dược thần tới tiền tuyến.

Vùng hoang dã lạnh lẽo vô cùng.

Giữa trời đông giá rét, ta xách theo hộp thuốc, thức thâu đêm suốt sáng, băng qua chiến trường để băng bó, chữa trị cho các tướng sĩ bị thương.

Tiên lực của ta yếu, thường bị các đồng môn xem thường, họ chê ta chỉ có cái vỏ bề ngoài, không thể truyền pháp lực cho ai.

Nhưng ta lại có sức chịu đựng tốt nhất, làm việc hiệu quả, luôn có mặt ngay khi được gọi và không bao giờ phàn nàn.

Tần Lạc Trần hiếm khi bị thương, nhưng mỗi khi bị thì toàn là trọng thương.

Nên luôn là Dược thần đích thân chữa trị cho hần.

Lần đầu tiên ta thấy hần ở tiền tuyến, hần đang bị thương, bộ chiến bào đen dẫm m.á.u tươi, nhuộm đỏ cả nửa người.

Dược thần giúp hần rửa vết thương, băng bó, hần không rên lấy một tiếng.

Trên đường về, Dược thần đột nhiên hỏi ta:

“Người tới Thánh Y Các là vì ngài ấy đúng không?”

“Không phải!” Ta điềm nhiên nói dối.

“... Nói dối.” Dược thần lắc đầu, “Vừa rồi trông người như thể người bị thương là người vậy.”

...

Dược thần lại bảo: “Ngày mai, người tới giúp hần bôi thuốc đi.”

Tần Lạc Trần rất giỏi chịu đau.

Ngay cả khi đau đớn, hắn chỉ khẽ run, không rên một tiếng. Từ khi phi thăng, hắn lại càng trầm lặng hơn, ít nói hơn.

Hắn trông ngày càng lạnh lùng, cứng rắn.

Hắn vẫn không đặt lời ta dạn trước khi chia tay vào lòng, chẳng rời xa tranh đấu chút nào cả.

Ta bôi thuốc cho vết thương mới của hắn, nhìn những vết sẹo lớn nhỏ trên người hắn, chờ người ra một lúc lâu.

Chỉ đến khi một giọt nước mắt nhỏ xuống bờ vai trần của hắn, ta mới sức tỉnh.

Hắn cảm nhận được tâm trạng của ta, liền quay đầu nhìn sang, nhưng không nói gì.

Ta vội lau nước mắt trên mặt, có phần ngượng ngùng.

“Xin lỗi, điện hạ.

“Ta dễ xúc động, không chịu nổi cảnh này.”

Hắn im lặng một lúc, từ tốn nói: “Không sao đâu.”

22

Sau đó có trận chiến với cánh tộc phản loạn.

Cuộc chiến kéo dài hơn nửa tháng, trên chiến trường có vô số binh lính bị thương, người của Thánh Y Các chúng ta liên tục qua lại, bận rộn không ngơi tay.

Lâm Thanh Sương cũng tham chiến.

Là thượng thần pháp lực cao cường, nàng trở thành chiến lược chủ chốt trong trận này, ngày đêm cùng Tần Lạc Trần bàn luận chiến lược tại doanh trại.

Còn ta chỉ có thể chăm chỉ làm công tác hậu cần y tế.

Ngày thắng trận trở về, chúng ta kiểm điểm chiến trường xong, chuẩn bị đưa thương binh về lại thiên giới.

Nhưng ta cứ chú ý xung quanh.

Bởi ta biết tại đây sẽ có một tình tiết quan trọng trong cốt truyện, lúc trở về, họ sẽ bị lũ điều yêu chưa được dọn sạch tấn công bất ngờ.

Lũ điều yêu này vô cùng hung hãn, chúng nhắm vào Lâm Thanh Sương, và cuối cùng Tần Lạc Trần sẽ đỡ đòn cho nàng, dẫn đến một lần nữa bị thương.

Nếu ta có thể phát hiện và cảnh báo sớm, hẳn sẽ tránh được chuyện này.

Nhưng mọi chuyện nào có đơn giản như ta nghĩ, dù ta đã nhận thấy dấu hiệu, vẫn không ngăn được cú tấn công quá nhanh của chúng.

“Cẩn thận!”

Vừa khi ta hô lên, chúng đã lao về phía Lâm Thanh Sương. Ta bất giác liếc sang Tần Lạc Trần, thấy hắn đã bắt đầu di chuyển.

Ta biết hắn định làm gì.

Ngay lúc này, trong lòng ta chỉ có một suy nghĩ.

Hắn không thể lại bị thương nữa.

Hệ thống thấy hành động của ta, lập tức hét lên trong đầu ta:

“Trang Ly! Đừng liều lĩnh! Lũ điểu yêu này quá hung tợn, người chịu không nổi đâu!”

“Người sẽ c.h.ết đấy!”

“Trang Ly!”

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ta đã lao ra chắn đòn trước hắn.

Lòng n.g.ực đau như bị xé toạc, mắt tối sầm rồi ta ngất đi.

Rất lâu, rất lâu trước đây, có lần ta cùng hấn lên núi hái thuốc.

Vài ngày trước có trận mưa lớn, đường đi hơi trơn, ta nắm tay hấn từ từ xuống núi.

Bỗng hụt chân ngã nhào, ngay lúc ngã, hấn đã lấy thân mình đỡ cho ta, sống sượng làm đậm thịt cho ta.

Sau đó ta hỏi hấn sao lại làm vậy.

Ta bảo hấn ngốc.

Giờ đây ta mới hiểu.

Yêu thực sự có thể khiến người ta trở thành kẻ ngốc.

Chương 16: Chương 16

23

Dược thần tốn biết bao sức lực mới kéo ta trở về từ quỷ môn quan.

Nghe Tiểu Tử nói, từ khi ta về đây, ta đã nằm rất lâu, suýt chút nữa là không qua khỏi.

“Ban đầu điện hạ cứ cách ngày lại đến.” Tiểu Tử kể.

“Có lúc còn đi cùng thượng thần Thanh Sương.”

...

Tiểu Tử tiếp lời: “Sau đó có một đêm, điện hạ tới một mình, rồi sau đó không bao giờ tới nữa. Nghe đâu đi bế quan rồi.”

Không lâu sau thì ta tỉnh lại.

Kể từ đó, lời đồn ta ngưỡng mộ chiến thần điện hạ lan truyền khắp Thánh Y Các. Trước đây cũng có người nói, nhưng chưa khi nào lại lan rộng đến thế.

Người ta bảo ta để thu hút sự chú ý của điện hạ, thậm chí không ngại lấy mạng mình cứu người trong lòng của hắn, thượng thần Thanh Sương.

Ta: “...”

Vết thương này phải dưỡng rất lâu, lần chiến trận tại Man Ly, Dược thần dù nói thế nào cũng không cho ta đi.

Ông ném cho ta ba cuốn dược thư, bảo ta phải học thuộc toàn bộ trước khi ông trở về sau trận chiến.

...

Đêm ngâm mình trong hồ thuốc, ta lại uống hết bầu rượu trăm năm của Dược thần, làm lão tức gần chết, và ta lại bị cấm túc chép dược thư.

Lúc ta nghĩ mình sắp c.h.ế.t già với mớ sách thuốc, lão Dược thần lại gọi ta tới.

“Người mau thu dọn đồ đạc đi.” Lão nói.

“Sư phụ???” Ta giật mình sợ hãi, “Ngài muốn đuổi con khỏi cửa ư?”

“Đúng, mau thu dọn đồ rồi rút đi!” Dược thần day day thái dương, trông có vẻ rất mệt mỏi.

“Không được, con mà đi rồi, ai hái thuốc cho ngài đây? Ngài kiếm đâu ra đứa đệ tử siêng năng như con nữa?”

“Rượu đó con sẽ đền ngài... sư phụ ơi...”

Dược thần thấy ta khóc lóc, mắt rưng rưng, chỉ biết nhìn ta với vẻ bất lực.

“Người đến Tỉnh Nhã Hiên, cũng vẫn làm việc cho ta mà.”

Ta lập tức nắm bắt trọng điểm, suýt nữa nhảy căng lên.

“Cái gì?? Con được đến Tĩnh Nhã Hiên??”

24

Tĩnh Nhã Hiên là nơi ở của Tần Lạc Trần.

Sau trận chiến này, hắc cần dưỡng thương lâu dài, tốt nhất có một tiên y ở bên chăm sóc.

Ta chỉ tay vào mình: "Sao lại là con?"

Dược thần: "Bảo đi thì đi, lảm chuyện gì thế?"

Nói xong liền phất tay áo, bỏ đi.

Để ta một mình đứng ngẩn ngơ trong gió.

Dược thần ít nhiều cũng hiểu tình cảm của ta với Tần Lạc Trần, nhưng ta không nghĩ rằng ông sẽ rảnh rỗi tới mức ném ta thẳng

vào chỗ hần.

Lệnh sư phụ không thể trái.

Ngày hôm sau, dưới ánh mắt phức tạp của các đồng nghiệp ở Thánh Y Các, ta bị người của Tĩnh Nhã Hiên đưa đi, hành trang đầy một tay một nách.

Trước khi rời đi, Tiểu Tử còn kéo ta dặn dò: “A Ly, nhớ đấy! Phải biết giữ mình!”

Ta: “...”

Tĩnh Nhã Hiên yên tĩnh vô cùng. Vừa bước chân vào nơi này, ta đã vô thức nín thở, giữ khí.

Phòng của ta rất rộng rãi, sáng sủa, thậm chí còn phải gọi là sang trọng, so với cảnh phải ở chung với nhiều người trong Thánh Y Các thì thoải mái hơn rất nhiều.

Tâm trạng ta phơi phới, vừa rung đùi ngồi trên ghế, vừa nhả nha thưởng thức trái cây đã được chuẩn bị sẵn. Bỗng có một tiểu tiên gõ cửa, ta liền nghiêm túc ngồi thẳng lại: “Vào đi.”

Hóa ra là đưa ta qua cho Tần Lạc Trần thay thuốc.

Thu dọn xong hòm thuốc, vừa ra khỏi cửa theo tiểu tiên, ta thấy hắc quạ một cái rồi mở ngay căn phòng bên cạnh: “Tiên y, mời vào.”

Ta: “???”

Ha!

25

Thì ra Tần Lạc Trần ở ngay phòng bên cạnh ta.

Cũng không có gì lạ, ta được điều tới đây từ Thánh Y Các chính là để chăm sóc hắc mà.

Vào phòng, ta hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, chậm rãi lấy thuốc trị ngoại thương mà Dược thần đã chuẩn bị ra từ hòm thuốc.

“Không cần.” Hấn đang ngồi xếp bằng tọa thiền, không thèm mở mắt, cất lời.

Ta nghĩ chắc hấn định chờ thêm chút nữa, liền bảo “được” rồi kiếm một chỗ ngồi xuống.

Giữa ta và hấn chỉ cách nhau một bức bình phong, lơ mờ thấy bóng dáng hấn phía sau.

Dược thần thật không biết nghĩ gì, lại gọi ta, một kẻ không truyền pháp lực nổi, đến đây.

“Người tên gì?” Đột nhiên hấn hỏi.

“Mọi người thường gọi ta là A Ly...”

Ta im lặng một lát, rồi nhỏ giọng bổ sung: “Ly trong biệt ly.”

“Ừ.” Hấn ừ nhẹ, rồi không nói gì nữa.

Căn phòng của Tần Lạc Trần yên tĩnh, thanh mát, thoang thoảng mùi trầm hương. Rất dễ gây buồn ngủ.

Ta cảm thấy mình đến đây chỉ để làm một món đồ trang trí.

Hắn chẳng bao giờ sai bảo gì ta. Ta chống cằm, suýt chút nữa đã ngủ gật.

Không biết mình đã chờ bao lâu, khi ý thức mơ hồ thì có một mùi thơm của đồ ăn xộc vào mũi.

Tiểu tiên đem thức ăn vào, bày lên bàn.

Vậy là đến giờ cơm rồi.

Hóa ra ta thật sự chỉ tới để trang trí...

Chương 17: Chương 17

Sau khi tọa thiền xong, Tần Lạc Trần bước ra khỏi phòng, thấy vậy, ta lập tức giật mình đứng dậy.

“Điện hạ dùng bữa trước, thần xin phép lui xuống.”

“Không cần.” Hấn ngồi xuống đầu bàn.

“Ngồi xuống, ăn cùng đi.”

???

26

Sau khi tới Thánh Y Các một thời gian, ta phát hiện ra mình tới đây chỉ để hưởng thụ.

Hằng ngày ta chỉ cần luyện đan, sắc thuốc rồi mang tới cho Tần Lạc Trần.

Không hiểu sao hắn không để ta bôi thuốc cho nữa.

Nhưng ngày nào hắn cũng gọi ta sang phòng hắn ngồi một lúc, cho có lệ. Hắn thì tọa thiền, còn ta thì gà gật.

Thỉnh thoảng lúc hắn luyện chữ thì ta ở cạnh mài mực.

Sống nhàn nhã như thị nữ thân cận của hắn vậy.

Chỉ khác là người trong viện gặp ta ai cũng cung kính, ta còn có thể tự do đi lại.

Thị nữ thân cận nào mà có đãi ngộ tốt đến thế?

Phòng hắn cũng là nơi ta dùng bữa. Tiểu tiên không đưa cơm cho ta mà mỗi lần đều phải tới phòng hắn dùng.

Hai ta ngồi đối diện nhau, ai nấy đều yên lặng ăn phần của mình.

Không khí quả thực vi diệu...

Thật ra lúc còn ở phạm giới, hai chúng ta cũng đã như vậy. Nhưng bây giờ thân phận đã khác, cảm giác có hơi kỳ cục.

Phải nói là, cách tiếp khách của Tần Lạc Trần thật sự... rất có phong cách.

Nhưng Thánh Y Các vẫn luôn là chiến lược chủ chốt nơi tiền tuyến, Dược thần lại thân thiết với Tần Lạc Trần, thêm vào đó ta còn từng cứu Lâm Thanh Sương.

Hắn đối xử tốt với ta cũng không phải là không có lý do.

Cây đào ngoài viện đã nở hoa. Rảnh rồi, ta hay ra nhổ cỏ quanh gốc cây này.

Đám thị nữ trong viện nhìn ta với ánh mắt có chút khó hiểu.

Ta chỉ vào cây đào, ngơ ngác hỏi:

“Có vấn đề gì sao?”

“Cây này từ trước đến nay đều do điện hạ tự tay chăm sóc...”

“Không có vấn đề gì.”

Lời của thị nữ bị cắt ngang, nghe thấy vậy, ta quay đầu lại, Tần Lạc Trần không biết đứng sau ta từ lúc nào.

Hắn nhìn về phía thị nữ, tiếp lời: “Cây đào đang nở rộ, người hái về làm món thạch hoa đào đi.”

“Dạ, điện hạ.” Thị nữ đáp.

Tất nhiên món thạch hoa đào cũng có phần ta. Đây là món yêu thích của ta.

Ta không khỏi lại cảm thán, ngày tháng ở đây thật tự tại thoải mái, đúng là tới để hưởng phúc mà.

Thỉnh thoảng Lâm Thanh Sương sẽ tới tìm Tần Lạc Trần.

Ta đang siêng năng mài mực cho hấn, thấy vậy định lui xuống.

Nhưng Tần Lạc Trần nói: “Không cần đi.”

Ta: “...”

Ha!

Ta cũng chẳng biết hấn giữ ta lại làm gì, nhưng hấn vẫn cứ để ta ở đó.

Sợ ta rảnh rồi, hấn còn chu đáo đưa bút cho ta luyện chữ.

Hấn và Lâm Thanh Sương ngồi một bên chơi cờ.

Bầu không khí giữa hai người không giống đôi nam nữ vừa tỏ tình chút nào, cả hai chỉ nói về chiến sự, những chuyện lật lật.

Không ngờ khi đối diện với Lâm Thanh Sương, Tần Lạc Trần cũng lạng lẹ như vậy. Ngược lại, chính Lâm Thanh Sương chủ

động nói nhiều hơn.

Thỉnh thoảng ta lén lút ngược nhìn họ, mấy lần đều bị cặp mắt lạnh lẽo của Tần Lạc Trần bắt quả tang...

Rồi lập tức sợ hãi, giống như đang làm chuyện mờ ám, vội vã dời mắt.

Ta nghe họ nói đến Ma tộc.

Trong lòng chợt hồi hộp.

Trận chiến cuối cùng là đối đầu với Ma tộc.

Ta cúi đầu, nhưng đôi tai vẫn chăm chú nghe cuộc trò chuyện của họ.

Hầu hết đều nghe lỏm được vài câu.

Chẳng hạn như động thái gần đây của Ma tộc có phần bất thường, Thiên giới bắt đầu tăng cường cảnh giác.

Và rằng Tần Lạc Trần sẽ nghỉ chiến, tỉnh dưỡng.

Khoan đã.

Tần Lạc Trần nghỉ chiến?

27

Nguyên tác vốn không có đoạn này.

Ta không biết đã sai ở đâu.

Nhưng cũng tốt, đúng là hợp ý ta.

Trước khi đi, Lâm Thanh Sương có nhìn ta một cái, trong ánh mắt dường như có gì khó nói.

Ta chẳng hiểu gì, chỉ biết đáp lại cái nhìn đó rồi tiến nàng rời đi.

"Người có biết chơi cờ không?" Tần Lạc Trần hỏi.

Ta quay sang nhìn hắn, hắn vẫn ngồi yên trên vị trí ban nãy, khóe môi thấp thoáng một nụ cười nhẹ, xem ra tâm trạng đang tốt.

Có lẽ là bị hắn ảnh hưởng, ta cũng cười đáp lại: "Có biết."

Đánh cờ với Tần Lạc Trần đúng là tự chuốc nhục vào thân.

Không biết bao nhiêu lần ta sa vào bẫy của hắn, đành ầm ục nói: "Điện hạ, ta không chơi lại ngài đâu..."

Hắn cầm quân cờ, khẽ cười một tiếng, nhưng rất nhẹ.

Nụ cười thoáng qua như ảo giác, suýt chút nữa ta tưởng mình nhìn nhầm.

"Ván sau ta nhường người vài nước."

Ta: "..."

Ở chiến trường, đã quen sống những ngày kẻ lưỡi dao, máu chảy đổ xuống.

Bỗng dưng cảm thấy, bây giờ như thế này, cũng thật tốt.

Giống như những năm tháng ở phàm gian.

Bình yên, và hạnh phúc.

Tân Lạc Trần thật sự đã nghỉ chiến.

Những việc trong quân doanh hẳn không hỏi đến nữa, quân thư, giáp trụ cũng được cất đi. Hàng ngày chỉ ngồi thiền, luyện chữ, hoặc đến được tuyến ngâm mình.

Ta trở thành người tùy tùng bên hẳn.

Giống như chú tiểu A Trang tận tụy, siêng năng ngày nào.

Chương 18: Chương 18

Ta từng hỏi Dược thần bao giờ mình sẽ quay lại Thánh Y Các, ông tập trung điều chế thuốc, chẳng ngẩng đầu lên mà đáp:

"Sao? Muốn về rồi à?"

Ta quay đầu bỏ đi: "Sư phụ bảo trọng."

Đương nhiên ta không muốn.

Về rồi chắc lại bị khóa chặt với dược thư.

Dĩ nhiên, lý do cũng vì ta có chút không nỡ rời xa Tần Lạc Trần...

Dược thần nói ta đi Tĩnh Nhã Hiên cũng không ảnh hưởng gì đến công việc cho ông, điều đó là thật.

Ta phải đến phàm giới hái thuốc cho ông.

Vị thuốc đó chỉ mọc sau ngọn núi nhỏ ở căn nhà cũ. Ta cứ vài ngày lại phải đi "nhập hàng" cho ông.

Nào ngờ lần này xuống phàm giới, Tần Lạc Trần cũng theo ta.

Cùng hần trở về chốn quen thuộc mà ta từng sống, lòng ta vừa mơ màng lại vừa chột dạ.

Hai người lặng lẽ không nói gì, ta thì hồi hộp lo sợ.

Đành chuyên tâm hái thuốc, còn hần thì lặng lẽ đứng nhìn từ bên cạnh.

Hần nhìn khiến ta không được tự nhiên, phải vụng về kiếm chuyện để nói:

"Điện hạ xuống đây, chắc là có việc quan trọng?"

Chẳng lẽ thật sự đi cùng ta sao?

Hắn im lặng cầm lấy bó thuốc ta vừa hái, bỏ vào tiên nang, gật đầu.

"Ừm, đến gặp cố nhân."

28

Không ngờ sau từng ấy năm vẫn có thể gặp lại Đại Bảo. Chỉ có điều hiện tại cậu ấy đã trải qua không biết bao nhiêu lần luân hồi. Ở kiếp này, Đại Bảo là một vị quan thanh liêm được người dân trong thành yêu mến.

Kiếp này gặp lại, Đại Bảo đón tiếp Tần Lạc Trần vô cùng chu đáo.

Chỉ là cậu ấy không còn nhận ra ta.

Đại Bảo gọi Tần Lạc Trần là ân công.

Tò mò, ta hỏi Tần Lạc Trần mới biết, kiếp này cậu ấy gặp sơn tặc trên đường lên kinh dự thi, cứ ngỡ mình sẽ bỏ mạng, nhưng lại được Tần Lạc Trần cứu giúp.

Luân hồi qua mấy kiếp, hiện giờ cậu ấy lại một lần nữa cùng ông lão trong làng kết thành ông cháu.

Đại Bảo dùng toàn đồ ăn thức uống hảo hạng khoản đãi chúng ta, tuy ta biết những ký ức về chúng ta từ lâu đã phai nhòa trong tâm trí họ, nhưng lòng ta vẫn trào dâng một cảm giác thân thuộc.

Những ký ức về quá khứ, mọi hồi ức ứa về khiến mắt ta cay xè, bất giác cúi đầu, trong lòng tràn ngập cảm xúc như gặp lại cố nhân, hay được người ngoại niềm thương nhớ.

Ta len lén nhìn Tần Lạc Trần, thấy hấn đang nâng chén đáp lại lời mời của Đại Bảo, uống một cách lặng lẽ.

Vậy, hấn còn nhớ đến ta chăng?

Hiển nhiên, thanh tiến độ nói với ta rằng, hấn chẳng muốn nhớ ta chút nào.

Cũng dễ hiểu thôi.

Ta chỉ là một kiếp nạn mà nghĩ đến thì chẳng có gì vui vẻ.

Đại Bảo đưa chúng ta đi dạo một vòng quanh thành. Dưới sự quản lý của cậu ấy, bách tính an cư lạc nghiệp, cảnh tượng đầy sức sống, yên bình.

Cũng như tam giới thái bình, đó là kết quả bao năm Tần Lạc Trần chiến đấu gian khổ.

Đi được nửa đường, Đại Bảo có việc quan trọng phải xử lý, đành xin phép cáo lui.

Trước khi đi, cậu ấy bảo rằng đêm nay trăng tròn, trong thành sẽ rất náo nhiệt.

Tần Lạc Trần dẫn ta bước vào một tòa lâu kể chuyện, chúng ta tìm chỗ yên tĩnh trên lầu hai rồi ngồi xuống.

Ông lão kể chuyện chỉ toàn kể chuyện phạm gian, ta chống tay lên đầu buồn ngủ díp mắt.

Tần Lạc Trần thì ngược lại, hẳn nghe có vẻ rất hứng thú, vừa uống rượu vừa lắng nghe chăm chú, hết lượt này đến lượt khác, ta cũng không đếm nổi hẳn uống bao nhiêu chén rồi.

Cho đến khi câu chuyện tiếp theo vang lên, ta liền mở bừng mắt, tỉnh táo hẳn.

Càng nghe, ta càng thấy câu chuyện quen quen, ngồi ngay ngắn lại, lo lắng nuốt nước bọt, lén nhìn Tần Lạc Trần. Hắn tỏ vẻ đứng đưng, ngón tay mân mê chén rượu, dường như đang nghe rất say sưa. Chỉ là vành tai của hắn hơi ửng đỏ.

Chỉ thấy lão kể chuyện bắt đầu lên giọng nói, liên tục thở dài kể lể.

"Ai mà ngờ được, hai người vừa thành thân, người con gái ấy đã bỏ rơi người chồng mù của mình, một mình ra đi biệt! Thật là đùa giỡn chàng trai một cách nhẫn tâm!"

Người nghe bên dưới chẳng ai ngờ kết cục này, lập tức bàn tán xôn xao, thi nhau lên án người con gái.

Ta: "..."

Không nhin được, ta đập bàn một cái.

"Đúng là bịa đặt vớ vẩn!"

Ngay sau đó liền bắt gặp ánh mắt của Tần Lạc Trần, biết rằng mình phản ứng hơi thái quá, ta lúng túng nói:

"Chắc là nàng ấy có nỗi khổ khó nói."

Nghe vậy, hắn đặt chén rượu xuống, ánh mắt đầy hứng thú nhìn ta:

"Thế người nói xem, nàng ấy có nỗi khổ gì?"

"Ta... ta không biết..."

Ta cúi gầm xuống, không dám nhìn hắn.

"Ai mà nhần tâm đến thế được, nhất định là có lý do. Ta không thích câu chuyện này."

Hắn khẽ mỉm cười, sau đó đứng lên:

"Đã không thích, vậy thì không nghe nữa."

Chương 19: Chương 19

29

Rời khỏi tòa lầu kể chuyện, trời đã về khuya. Đêm trăng tròn, dòng người nườm nượp đổ về đài quan nguyệt trên phố.

Đài ngắm trăng của thành này là một tòa tháp cao vút, lúc này đã chật kín người, cảnh tượng thật tráng lệ.

Đã đến nhân gian một chuyến, không đón trăng theo phong tục thì thật là tiếc. Huống chi lại có cơ hội hiếm hoi ngắm trăng cùng Tần Lạc Trần.

Nhưng trời không chiều lòng người, một giọt mưa to rơi ngay vào mi mắt, tiếp đó là những giọt mưa lộp độp rơi xuống, tiếng mưa tí tách phủ khắp màn đêm.

Người dân vội vã tràn vào trong tháp tránh mưa. Ta thấy tiếc, mặt mày nhăn nhó, vô thức nắm lấy tay Tần Lạc Trần, định kéo hẳn vào cùng mọi người.

Nhưng eo bỗng dưng bị siết nhẹ, hần vòng tay qua ôm lấy ta, khẽ nhún một cái, cơ thể nhẹ bẫng, ta bỗng thấy mình cùng hần bay vút lên đỉnh tháp.

Cả hai đáp xuống đỉnh tháp cao, tim ta đập rộn ràng, tay nắm chặt lấy vạt áo hần. Ngược lên, thấy ánh trăng như được phóng đại, ánh trăng sáng vằng vặc, soi tỏ khắp cả thành trì, cảnh tượng thật ngoạn mục.

Quanh chúng ta có một kết giới vô hình ngăn nước mưa. Khi đã đứng vững, Tần Lạc Trần khoanh chân ngồi trên mái tháp, ta rón rén ngồi xuống cạnh hần. Khuôn mặt hần lúc này đã đỏ bừng, dù nét mặt bình tĩnh, không biểu lộ nhiều cảm xúc, nhưng ta biết hần đã uống say.

"Thấy thế nào?" Hần hỏi.

"Quả là nơi ngắm trăng tuyệt vời, thật đẹp." Ta cười nhìn hần, nghĩ ngợi một chút, rồi nhỏ giọng trả lời, trong giọng có chút tiếc nuối, "Chỉ tiếc là... hôm nay trời mưa."

Hần nhìn ta chăm chú một hồi, rồi chậm rãi nghiêng người đến gần, ta nhìn vào mắt hần, hơi căng thẳng, bàn tay khẽ siết chặt lấy vạt áo. Thú thật, ta chưa từng thấy hần say bao giờ, không biết khi hần say sẽ làm ra những chuyện gì.

"Điện hạ, không nên..." Ta biết hấn không tỉnh táo, vội vàng cất tiếng, bỗng cảm thấy n.g.ự.c như trở nên ấm áp, giống như có hai trái tim cùng đập, nhịp đập đồng điệu, hơi thở ta bắt đầu dồn dập.

Nghe vậy, hấn chỉ khẽ cười, quay đầu đi.

Ta thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc sau đó, hấn vung tay áo lên. Phía chân trời bỗng sáng bừng bởi những chùm pháo hoa rực rỡ.

Pháo hoa sáng lấp lánh giữa trời mưa và ánh trăng, thật đẹp đến ngỡ ngàng, ta ngây người ngắm nhìn.

Loáng thoáng có tiếng hò reo từ đám đông bên dưới, vang vọng khắp màn đêm tĩnh mịch. Những chùm pháo hoa nối tiếp nhau rực sáng, in vào mắt ta, đẹp đẽ và quý giá.

Rất lâu trước đây ta từng hứa với hấn, rằng sau này khi hấn nhìn thấy lại, ta và hấn sẽ cùng ngắm pháo hoa, giờ coi như đã hoàn thành một lời hứa.

Dù chỉ là hành động vô tình khi say của hắn.

"Thật đẹp." Vừa nói xong, ta liền cảm thấy vai mình trĩu xuống. Tần Lạc Trần đã dựa đầu vào vai ta ngủ mất.

Ta bật cười khẽ dưới muôn ánh sáng lung linh, nhẹ nhàng tựa vào hắn.

Có ánh trăng tuyệt đẹp, có pháo hoa rực rỡ, và có cả người trong lòng ở bên.

Giờ nhìn lại, cơn mưa này, hóa ra cũng không tệ chút nào.

30

Ma tộc cuối cùng cũng khai chiến với Thiên giới.

Chỉ có điều, trong nguyên tác, lẽ ra Chiến thần phải dẫn đầu, thì giờ lại là Thái tử Cố Ly dẫn quân xuất chiến.

Lâm Thanh Sương cùng vài vị thượng thần cũng đồng hành.

Trước khi lên đường, Dược thần dặn dò ta, nhất định không được để Tần Lạc Trần tham gia vào trận này.

Ông nói: "Thân thể hần bây giờ không còn như trước, nếu hần có ý định ra đi, người nhất định phải ngăn hần lại."

Ta ngây người: "Sao sư phụ lại nói hần... thân thể bây giờ không như trước nữa?"

Dược thần không đáp, chỉ dặn lại: "Hãy nhớ kỹ lời ta."

Ta không chắc chắn.

Ta biết trận chiến giữa Ma tộc và Thiên giới này quan trọng nhường nào. Trước khi xuất chinh, ta lên đến phủ của Lâm Thanh Sương giữa đêm, cầu xin nàng đừng tham gia trận chiến.

Ánh mắt nàng nhìn ta đầy vẻ khó hiểu và khinh miệt: "Tại sao ta phải nghe người?"

Ta biết mình không thể ngăn nàng lại.

Trận chiến này với Thiên Ma tộc, ta càng không thể thay đổi.

Ma tộc có mối huyết hận với nàng và Tần Lạc Trần.

"Thượng thần Thanh Sương, xin hãy cẩn thận với người Ma tộc." Đến lúc này, ta cũng chỉ có thể nói mấy lời khuyên vô dụng.

Lâm Thanh Sương đối với Ma tộc có một ý nghĩa vô cùng quan trọng. Theo nguyên tác, trong nàng ẩn chứa một nguồn năng lượng có thể giải phong ấn của Ma tôn.

Ma tộc từng vì bắt nàng mà trong một đêm diệt sạch môn phái của nàng, g.i.ết hại song thân nàng.

Nhưng cuối cùng, trong trận chiến này, nàng vẫn bị người Ma tộc bắt đi.

Ma tôn từ đó xuất thế.

Cuối cùng, chính Tần Lạc Trần và Cố Ly đã cùng nhau phong ấn Ma tôn một lần nữa, và cả hai đã tan biến trong trận chiến khốc liệt đó.

Nhưng Cố Ly dù sao cũng là nam chính. Dưới ánh hào quang của nam chính, vài trăm năm sau hắn lại tụ hồn hồi sinh.

Còn Tần Lạc Trần, chung quy chỉ là một nhân vật phụ, trong trận chiến ấy, kim đan của hắn bị hủy, hồn phách cũng tan biến.

Chết thật sự, hoàn toàn biến mất.

Chương 20: Chương 20

Hiện tại, dù hắn chưa xuất chiến, nhưng ta không thể chắc rằng khi Ma tôn trở lại, hắn sẽ chọn lựa như thế nào.

Vận mệnh của muôn dân, sự an bình của Tam giới, mỗi huyết thù và cả người mà hắn yêu thương.

Tính cách của hắn, e rằng lại một lần nữa bước vào vết xe cũ.

Ta và hắn, như thường lệ cùng nhau ngắm hoa, ngâm mình trong suối, đánh cờ, luyện chữ...

Tưởng như là những ngày tháng bình yên.

Nhưng ta biết, thỉnh thoảng lại có người đến báo cáo tin chiến sự. Cuộc chiến với Thiên Ma tộc, ngày càng căng thẳng.

Cuối cùng, Lâm Thanh Sương vẫn bị bắt. Cốt truyện, chẳng ai ngăn cản được.

Một đêm nọ, Thiên giới đen tối bao trùm. Ta bối rối đứng chặn trước mặt Tần Lạc Trần, lắc đầu liên tục: "Ngài có thể không đi được không?"

Dường như hắn không ngờ ta sẽ ngăn cản, vẻ mặt thoáng ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường: "Tình hình bây giờ, ta không thể khoanh tay đứng nhìn."

Dược thần đã bảo ta phải ngăn hắn lại. Ta không biết vì sao ông tự tin như thế, nhưng giờ đây ta chỉ hy vọng, mình thật sự có thể cản được hắn, có thể khiến hắn nghe theo lần này. Nhưng đối diện ánh mắt kiên định của hắn, ta chỉ có thể bất lực siết c.h.ặ.t t.a.y áo hắn, lắc đầu không ngừng.

"Thượng thần Thanh Sương sẽ không sao, Thái tử sẽ cứu nàng, chiến trường đã có Thái tử và các vị thượng thần canh giữ."

"Cơ thể của ngài vừa mới bình phục, ngài đã làm rất tốt rồi, không cần phải..."

"A Ly." Hắn đột ngột cắt lời, nhìn thẳng vào mắt ta, "Trận chiến này vốn dĩ phải có ta, đúng không?"

Dường như hắn đã biết tất cả.

Ta c.h.ế.t lặng, chẳng nói được lời nào, chỉ biết siết chặt vạt áo của hắ, cắ môi lắ đầ.

Có lẽ thay đổi hướng đi của cốt truyện, có lẽ bớt đi một người như hắ, thì kết cục của Tam giới sẽ thật sự khác đi.

Nhưng ta chỉ mong hắ còn sống.

"Ma tộc đã diệt môn phái của ta, bắt sư muội của ta, giờ đây Tam giới đang gặp nguy hiểm, phía sau còn có hàng vạn sinh linh, ta không thể ngồi yên."

"Hàng vạn sinh linh thì sao? Lâm Thanh Sương quan trọng với ngài đến vậy sao? Nàng sẽ không chết, Cố Ly cũng sẽ không chết, thiên hạ đại nghĩa cũng chẳng là gì, tại sao ngài nhất định phải đẩy mình vào tranh đấu?"

Ta tuyệt vọng thốt lên, bọn họ đều sẽ không chết, nhưng Tần Lạc Trần thì có. Hắ sinh ra là để làm nền, là nhân vật phụ, ngay cả kiếp nạn của hắ cũng mang tên "Cầu Bất Đắc," nửa đời chinh chiến long đong, cả đời khao khát mà chẳng bao giờ đạt được.

Rõ ràng hắ là một người tuyệt vời như thế, ta chỉ mong hắ có thể sống.

"Xin lỗi..."

Nhưng cuối cùng, hắn chỉ nhìn ta thật sâu, rồi gỡ tay ta ra, quay lưng bước đi, quyết tuyệt rời xa.

31

Hắn đã rời đi, và ta không còn cách nào ngăn cản.

Hắn còn vì muốn giữ chân ta mà lập kết giới ở Tỉnh Nhã Hiên, giam cầm ta lại. Ta không còn điểm tích lũy, chẳng thể mở ra bất cứ "kim thủ chỉ" nào, không thể thay đổi điều gì, chỉ có thể vô vọng mà dõi theo.

Mỗi ngày đều trôi qua trong khắc khoải.

Đã nhiều ngày Thiên giới không có ánh sáng, bầu trời u ám, nặng nề với một không khí đầy áp lực và tuyệt vọng.

Đêm đó, khi ta vừa nằm xuống được một lúc, vì ngủ không sâu nên lúc nghe thấy tiếng cửa mở, ta liền bừng tỉnh. Mở mắt ra, ta ngỡ ngàng nhìn thấy người vừa bước vào.

“Ngài về rồi?” Ta vội vàng ngồi dậy.

“Ừ, ta về rồi.”

Ta không dám tin, nhưng vẫn xỏ giày, vội vã lao xuống giường, nhưng vừa chạy đến bên hắt, thì bóng hình ấy hóa thành một đám khói mờ và tan biến.

Ta giật mình tỉnh dậy từ cơn ác mộng, mồ hôi lạnh chảy ròng, trái tim nhói lên đau đớn, ta ôm lấy ngực, gần như không thở nổi.

Đột nhiên, những tiếng sấm từ bên ngoài cửa sổ làm ta chấn động. Ta cố gắng mở cửa, bên ngoài là một bầu trời đen tối âm u với tiếng sấm nổ liên hồi. Trên chín tầng trời sấm chớp rền vang, ấy là dấu hiệu một vị thần tướng đã ngã xuống.

Ngực ta đau nhói, đôi chân như nhũn ra, ta ngồi sụp xuống đất.

“Hệ thống,” ta khàn giọng gọi, giọng nói nghẹn ngào.

“Ta muốn đến bên cạnh hắt...”

“Không còn điểm tích lũy để sử dụng...” Hệ thống nói.

Chưa bao giờ ta căm ghét sự bất lực của bản thân đến thế, ta chỉ biết tuyệt vọng lắc đầu: “Không phải là hắc... đúng không?”

Hệ thống im lặng, không trả lời. Một lúc sau, nó thở dài, giọng đầy trĩu nặng:

“Để ta giúp ngươi lần cuối cùng.

“Hãy đi gặp hắc một lần nữa.”

Khung cảnh xung quanh bắt đầu thay đổi, chỉ trong nháy mắt, ta đã ngồi trong một vùng đất hoang vu đầm máu, mùi tanh xộc lên mũi, xung quanh là xác của các ma binh và thiên binh đã ngã xuống. Sau lưng ta là vô số thiên tướng và thượng thần vừa mới kết thúc trận chiến, ta ngơ ngác nhìn về phía hắc, rồi cuối cùng tìm lại được sức lực mà đứng dậy, chạy đến bên hắc.

Tần Lạc Trần một tay vịn chặt thanh Trần Mi, vừa trải qua một trận chiến kịch liệt, thân hình hắc đã gần như không thể đứng vững nổi. Ta vừa chạy đến trước mặt, hắc liền thuận thế ôm lấy ta, ngã vào người ta.

Chương 21: Chương 21

Ta mặt đối mặt ôm chặt lấy hắn, nhất thời không đứng vững, cùng hắn quy xuống đất.

“A Ly?” Hắn khẽ hỏi.

“Là ta đây.” Thân thể ta vẫn không ngừng đau nhói, ta run rẩy siết chặt lấy hắn.

“Xin lỗi.” Hắn khẽ sát tai ta, giọng nói yếu ớt.

“Ta vốn định chờ chàng tự mình nghĩ thông suốt, tự nguyện nhận ra ta, nhưng giờ e rằng không còn kịp nữa rồi.

“A Ly, nàng thực sự nghĩ rằng ta không nhận ra người sao?

“Nàng có quên rằng, ngay từ đầu, ta đã không nhìn người bằng đôi mắt này.

“Nàng nói, hàng vạn người kia thì sao, nhưng trong số hàng vạn người ấy, cũng có cả người vợ danh chính ngôn thuận của ta...”

“Ta chỉ sợ rằng nàng sẽ không còn được ngắm pháo hoa đẹp đẽ, không còn ngửi thấy hương hoa yêu thích nhất nữa...”

Có gì đó trong lòng ta sụp đổ hoàn toàn, khiến ta ghen ngào không nói nên lời.

Từ sau khi mẹ mất, đã rất lâu rồi, ta chưa từng được cảm nhận tình yêu thương.

Đến trường bị người khác cố tình chế giễu, đi làm bị đồng nghiệp chèn ép, cấp trên gây khó dễ, ta cũng không có người bạn nào thật sự thân thiết. Quay đầu nhìn lại, ta đã một mình đi trên con đường này lâu lắm rồi.

Ta từng nghĩ, một người như ta, làm sao lại có ai yêu thương được?

Sẽ không bao giờ có ai yêu ta nữa.

Sự thức tỉnh muộn màng khiến ta sụp đổ hoàn toàn, bao trùm bởi nỗi hối tiếc, sợ hãi, và nỗi buồn sâu thẳm, nước mắt rơi là chẳng thể ngừng lại.

“Sau này, hãy sống tốt vì bản thân, làm việc đừng quá hấp tấp, hãy nghĩ cho mình nhiều hơn, chăm sóc tốt cho chính mình.”

“Đừng mà...” Ta chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Pháo hoa đẹp vì có người ngắm cùng người; hương hoa đào quyến rũ vì là do hân cùng người trồng xuống.

Tần Lạc Trần, nếu chỉ có một mình ta làm những điều đó, thì có ý nghĩa gì nữa?

“Đinh!

“Chúc mừng người công lược Trang Ly, đã công lược thành công nhân vật Tần Lạc Trần. Tiến độ công lược hiện tại là 100%!”

Cuối cùng, ta cũng hiểu được tình yêu của hân.

Nhưng người trong vòng tay ta đã không còn động tĩnh gì nữa.

Trời u ám bỗng rách ra một đường, ánh sáng từ kẽ hở đó len vào, nhanh chóng lan tỏa khắp nơi.

Trời sáng rồi.

32

Sắp vào đông, nên dạo này trời tối rất sớm.

Từ tiệm thuốc bước ra, một cơn gió lạnh tạt thẳng vào mặt ta, khiến ta rùng mình.

Người trên phố chợ bắt đầu dọn hàng về nhà, ta sờ vào túi tiền nặng trĩu, trong lòng trào lên một niềm thành tựu, đây đều là tiền đổi từ thảo dược của ta.

Mấy ngày tới có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.

“Trang Ly!”

Nghe thấy có người gọi, ta quay đầu lại, đúng là Trần Hồ.

Hắn có vẻ chạy đến đây, còn thở hổn hển, nhưng miệng lại nói:
“Trời tối rồi, để ta đưa nàng về nhà nhé.”

“Không cần đâu.” Ta từ chối, “Nhà ta cũng không xa.”

“Nàng nhất định phải từ chối ta hết lần này đến lần khác sao?”

Không biết bao nhiêu lần rồi, Trần Hồ đã gặp phải sự từ chối của ta. Trần Hồ là người làm thuê cho tiệm thuốc này, ta đã cung cấp được liệu vài lần, qua lại một thời gian, hắn bắt đầu có ý tứ khác với ta.

“Phu quân ta không thích ta quá gần gũi với người ngoài.” Ta nói thẳng.

“Đừng có gạt người nữa, ngày nào ta cũng thấy nàng đi một mình, nào thấy phu quân gì đâu.”

Ta mỉm cười: “Phu quân ta đẹp trai quá, ra ngoài ta không yên tâm, nên ta giữ hắn ở nhà dưỡng cho tốt rồi.”

Nói xong liền xoay người bỏ đi, để lại Trần Hồ phía sau kêu lên oán trách.

“Không thích thì không thích, cần gì phải nói dối!”

Trên đường về ta còn dùng tiền vừa đổi được mua thêm một chần bông, nên về muộn một chút. Vừa đến cửa đã thấy có người tựa vào bên hiên, vừa thấy ta, Dược thần đã bực tức bước tới, đẩy ta vào trong nhà.

“Giờ này mới về, đồ ăn nguội hết rồi.”

Nghe vậy, mắt ta sáng rực: “Sư phụ, người còn nấu cả đồ ăn cho con sao?”

“Sợ người c.h.ế.t đói thôi.”

Ta không nói hai lời, đặt đồ xuống, liền cầm bát đưa lên ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa nói líu ríu: “Đa tạ sư phụ.”

“Hắn sắp tỉnh lại rồi đấy.” Ông nói.

Nghe vậy, tay ta cầm đũa chột khựng lại, ngẩng đầu lên ngỡ ngàng nhìn Dược thần: “Thật sao?”

“Hôm nay khi truyền pháp cho hần, ta cảm nhận được nguyên thần của hần, rất mãnh liệt.

“Người trông chừng hần lâu như thế, mệt rồi nhỉ?”

Ta mừng đến không nói nên lời, vội vã lắc đầu, trong lòng lại dâng lên một nỗi chua xót: “Không mệt.

“Con rất nhớ hần.”

Dược thần thở dài: “

Được rồi, mấy thứ thuốc trên núi để ta mang về.”

Khi đến cửa, ông bỗng dừng lại, khẽ nói: “Nếu hần tỉnh lại, đừng có giằng vò nhau nữa, hãy trân trọng cho tốt.

“Một người cố chấp, một người nhẫn nhịn, đúng là trời sinh một cặp.”

Nói xong ông liền bước đi, chẳng ngoảnh đầu lại.

Chương 22: Chương 22 (Hoàn chính văn)

33

Ban đầu, mọi người đều nghĩ rằng Tần Lạc Trần đã hồn phi phách tán, không thể cứu vãn.

Nhưng Dược Thần nói với ta rằng kim đan của hắn vẫn còn, có lẽ còn có thể cứu. Dù chỉ là một hy vọng rất mỏng manh.

Kim đan của hắn đang ở trên người ta. Khi đó, ta suýt c.h.ế.t vì đòn tấn công của loài chim khát m.á.u kia, là hắn đã bóc lấy kim đan của mình, dùng để cứu lấy mạng ta.

Chẳng trách nào Dược Thần lại muốn ngăn cản hắn ra trận, chẳng trách trong trận chiến cuối cùng chống lại Ma tộc, cơ thể ta lại đau đớn như vậy, chẳng trách đêm ngắm pháo hoa ấy, nhịp tim lại mãnh liệt đến thế, hóa ra vì có kim đan, ta và hắn đã chia sẻ cảm giác với nhau.

Cơn đau vì mất kim đan ấy đã vô tình mang lại cho hắn cơ hội sống, đồng thời thắp lên trong ta một hy vọng.

Điểm tích lũy không thể đổi lấy mạng sống, ta chỉ có thể dồn toàn bộ điểm để đổi lấy một dụng cụ tụ hồn.

Cầm lá thư Dược Thần gửi lại, ta dẫn Tần Lạc Trần trở về nhân gian trong ánh mắt khó tin của mọi người trên Thiên giới.

Trong di thư có viết: “Nếu trận này không thể quay về, xin giao di thể cho thê tử của ta, Trang Ly của Thánh Y Các.”

Thu dọn xong xuôi, ta thắp một ngọn đèn bên giường, lấy tấm chăn vừa mua đắp lên người Tần Lạc Trần, sau đó cũng chui vào. Ta ôm lấy hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hắn, mãi nguyện nói:

“Tấm chăn ta chọn quả là ấm thật.

“Đạo này ta kiếm được nhiều tiền lắm, có thể ở nhà bên chàng thêm rồi.

“Chàng mau tỉnh dậy đi, chàng không biết có bao nhiêu người thích ta đâu.”

Đương nhiên đối phương sẽ không trả lời. Dưới ánh đèn mờ, gương mặt hắn hiện lên thật yên bình, như thể hắn chỉ đang say ngủ, chìm vào một giấc mơ thật đẹp.

Ta hít hít mũi, siết chặt vòng tay ôm lấy hắn.

“Ngủ ngon nhé, Tần Lạc Trần.”

34

Thoáng chốc, đông qua xuân tới.

Hoa đào trong sân đã nở rộ. Những cánh hoa phớt hồng to tròn, tỏa ra hương thơm dịu dịu.

Kết giới Tần Lạc Trần bày ra đã giữ cho nơi này – nơi chúng ta từng sống – được bảo vệ hoàn hảo, từng cành cây ngọn cỏ đều khỏe mạnh.

Dược Thần không biết đã thăm Tần Lạc Trần bao nhiêu lần, đến mức cuối cùng ông cũng phải thốt lên một câu khó hiểu: “Chẳng lẽ nào...”

Ta chỉ cười bất lực.

“Lần trước ngài bảo hần đã cử động một lần, ta cứ nghĩ là trước khi đông qua, hần sẽ tỉnh dậy.”

“Chuyện này không thể vội.” Ta cúi đầu nói.

“Sư phụ đến rồi, vậy con có thể yên tâm xuống núi giao thảo được rồi.” Ta cầm lấy bó thuốc đã chuẩn bị xong, xoay người bước đi.

Lần trước, vào một đêm giữa mùa đông, bất chợt nổi gió mạnh, thổi cửa sổ kêu rầm rầm, thậm chí thổi tắt ngọn đèn đầu giường. Ta thắp lại đèn, bước tới đóng và gia cố cửa sổ.

Chẳng trách nửa đêm lại nổi gió, hóa ra là sắp mưa. Từng giọt mưa rơi xuống, tí tách trên mặt đất. Cơ thể ta lạnh cóng, ta cuộn người chui vào chăn, vô thức rúc vào n.g.ự.c Tần Lạc Trần, cuộn tròn lại như một chú mèo nhỏ.

Bất chợt, ta cảm nhận một cánh tay vòng qua eo mình, hần cố kéo ta vào lòng nhưng lực rất nhẹ, chỉ trong chốc lát rồi không còn động tĩnh gì. Chỉ có bàn tay đặt ngang hông là bằng chứng duy nhất cho thấy hần thực sự đã cử động.

Ta ngẩn người rất lâu.

Khẽ gọi hẩn một tiếng.

Nhưng chẳng có hồi đáp gì ngoài tiếng mưa rơi nặng hạt bên ngoài.

Lúc về nhà thì trời đã tối. Ta biết chắc lần này lại bị Dược Thần cản nản vì đã lừa ông ấy làm chân sai vặt, nên mang theo một bình rượu nấu từ trần gian về tặng ông.

Mặt trời sắp lặn, ráng chiều nhuộm sắc hoàng hôn đượm buồn.

Từ xa, ta thấy trong sân có một bóng người, cứ nghĩ là Dược Thần, ta vừa đi tới vừa nói:

“Sư phụ! Xem con mang gì đến cho người đây...”

Giọng nói của ta bỗng nghẹn lại.

Thì ra cảnh tái ngộ trong phim với những giọt nước mắt rơi tức khắc và khoảnh khắc chậm rãi khi bốn mắt nhìn nhau đều không phải là lừa người.

Có lẽ vì xuân đến tượng trưng cho sự tươi mới và tái sinh, cho sự lãng mạn và tươi đẹp. Chàng không đành lòng để ta ngắm hoa đào, ngửi hương thơm một mình thêm nữa.

Vì thế chàng chọn mùa xuân để đến gặp ta.

Tân Lạc Trần.

Đã lâu không gặp.

(Hoàn chính văn)

Chương 23: Ngoại truyện: HỆ THỐNG (Hoàn toàn văn)

Ngoại truyện: Hệ Thống

Ta bị giáng chức rồi.

Lý do là ông chủ chê ta lạm dụng quyền hạn, nhúng mũi vào việc của người chơi, tự tiện xử lý tra nam. Vậy là từ Hệ Thống công lược Tra Nam, ta bị điều xuống làm Hệ Thống Cứu Rỗi Song Phương.

Sở dĩ nói là giáng chức vì vị trí mới này không có nhiều quyền hạn, chỉ làm nhiệm vụ dẫn đường, để hai người mà ta chọn gặp nhau, sau đó đôi khi nhắc nhở người chơi thật chủ động, chủ động nữa, để họ tìm thấy hạnh phúc và tình yêu.

Muốn dùng đặc quyền thì phải trả bằng điểm tích lũy.

Điểm của mình nữa đấy.

Đây là lần đầu ta làm việc trong chế độ cứu rỗi, nên không nắm được quy trình, vì thế ta nhất định phải chọn thật kỹ cặp đôi đầu tiên. Tốt nhất là hai người có tính linh hội cao.

Khi thấy Tần Lạc Trần hồn phi phách tán, ta khẽ lắc đầu. Bởi vì phải chọn lựa, ta đọc qua rất nhiều cuốn sách, và nhận ra ai cũng là những người đáng thương.

“Tình yêu là gì?”

Ta giật mình, thử hỏi lại: “Người thấy được ta sao?”

Hơi thở của hắn mỗi lúc một yếu: “Ta có thể cảm nhận.”

Đột nhiên lại hỏi ta tình yêu là gì?

Dù khá mơ hồ, nhưng ta vẫn tốt bụng suy nghĩ nghiêm túc rồi trả lời:

“Là ân tình người dành cho sự phụ, là trách nhiệm và sự kiên định với sự muội, là nỗi lo toan cho chúng sinh thiên hạ.

“Những điều đó đều có thể là tình yêu.”

Hắn không đáp lại nữa, cho đến khi tia hơi thở cuối cùng tan biến vào đất trời.

Ta đột nhiên nhận ra rằng hình như không ai thực sự yêu hắn.

Lúc nhỏ, hắn bị cha mẹ ruồng bỏ, được phái tu tiên nhất về, thu nhận. Sư phụ thấy hắn có tư chất tốt nên chỉ mong hắn thành tài, phi thăng, từ nhỏ đã nghiêm khắc dạy bảo, chẳng có yêu thương, mà chỉ là mục đích và thể diện.

Sau này môn phái bị diệt, sư phụ phó thác sư muội, người đã lớn lên cùng hắn, cho hắn bảo vệ cả đời, cũng chỉ vì trách nhiệm.

Hắn tính cách cố chấp, có ơn tất báo. Khi trải qua kiếp nạn, người hắn xem là ân công cũng chỉ xem hắn như một công cụ.

Đến chúng sinh thiên hạ mà hắn một lòng bảo vệ, cũng chẳng ai thực sự ghi nhớ hắn. Chỉ thỉnh thoảng có ai đó than tiếc khi nhắc đến hắn mà thôi.

Ta bất giác nhớ đến một người xui xẻo khác mà ta quản lý.

Lúc thu hồn nàng, nàng nằm một mình trong con hẻm tối tăm, tay ôm vết thương chảy máu không ngừng.

Vài ngày trước, nàng còn khóc trước mộ mẹ.

Nàng nói: “Mẹ ơi, con xin lỗi, con thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Nhìn lại cuộc sống của nàng, đúng là vừa khốn khó vừa tẻ nhạt.

Mỗi ngày, nàng thức dậy, đi làm, tan làm, đi ngủ, ngày qua ngày lặp lại. Đêm giao thừa người ta đoàn viên vui vẻ, quây quần ăn cơm tất niên. Nàng tìm thấy gói mì úp cát trong góc tủ, dự định xem chương trình giao thừa để tìm chút ấm áp, nhưng phát hiện gói mì đã quá hạn.

Vất vả lắm mới qua được kỳ thi để được vào biên chế, thì từ đâu xuất hiện con trai của ông tổng giám đốc, lấy mất suất đó.

Mỗi khi pha cà phê còn phải mang cho tổ trưởng một ly, lại còn bị chê là ngọt quá.

Người khác ấm ức sẽ về nhà tâm sự với mẹ, còn nàng thì chỉ có thể quỳ trước bia mộ lạnh lẽo rồi nói xin lỗi vì không còn gắng gượng nổi.

Dù là thế, nàng vẫn cố chắt chiu để cho mèo hoang bên đường ăn, chia cho mèo nửa cây xúc xích của mình.

Ta mang hồ sơ của hai người, đặt lên bàn, kiên quyết như khi xin vào Đảng, nói với sếp: “Chọn hai người này đi.”

Ai cũng biết hệ thống cứu rồi là công việc khó khăn nhất.

Ông chủ ta rít điếu xì gà cổ, dáng vẻ đăm chiêu bất cần đời: “Cậu nghĩ kỹ chưa?”

“Đừng hỏi! Hỏi sẽ khiến ta d.a.o động!”

“Nhưng ít nhất hiện tại ta nghĩ rằng, cả hai người họ đều thiếu yêu thương, một người vừa thiếu vừa thừa lòng nhân ái.

“Đúng là trời sinh một cặp.”

“Được thôi.” Ông chủ cuối cùng cũng chốt hạ.

Trước mắt ta lóe lên ánh sáng trắng, mọi thứ sẽ bắt đầu lại từ đầu.

Hy vọng hai người đáng thương này sẽ thuận theo ý của ta, tìm thấy nhau mà cùng sưởi ấm trái tim mình.

— Hết —

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 23: Ngoại truyện: HỆ THỐNG** (Hoàn toàn văn)

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh